Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. . .	» 4,50	Ἑξάμηνος »	» 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος »	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟΥ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 14ος | *Ἐν Ἀθήναις, 13 Ὀκτωβρίου 1907* | *Ἔτος 29ον. — Ἀριθ. 46*

ΤΑ ΔΙΑΥΓΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΑΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ἡ κατοικία τοῦ Βολκώφ.—Τζάμια ποὺ δὲν σπάζουν καὶ διαμάντια ὄχι ἀληθινά.—Τὸ ἐρημητήριον τῆς δεσποινίδος Βολκώφ.—Ρόδα καὶ χιόνι.—Παλάτι ἀπὸ κρύσταλλα.—Ἡ μνηστὴ τοῦ Γιάγκου.

Ἀφοῦ ἐζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τοὺς ξένους του, διότι δὲν ἠμποροῦσε νὰ συμφάγῃ μὲ αὐτοὺς τὴν πρώτην φορὰν ποὺ θὰ ἐγευμάτιζαν εἰς τὴν κατοικίαν του, ὁ Βόρις Βολκώφ, τὸν ὁποῖον ἐκαλοῦσεν ἄλλοῦ μία ἐπείγουσα ὑπόθεσις, τοὺς ἐχαιρέτισε καὶ ἔφυγεν. Ἄφησεν ὅμως πλησίον των ἕνα μουζίκον μὲ μεγάλην γενειάδα, ὁ ὁποῖος ὡμοίαζε πολὺ μὲ τὸν ἄνθρωπον τοῦ ὑπογείου, δὲν ἦτο δὲ καὶ ὀλιγώτερον σιωπηλός.

Ἐκλεκτὰ φαγητά, συνοδευόμενα ἀπὸ τὰ καλλίτερα κρασιά, παρετέθησαν εἰς τοὺς Εὐρωπαίους, οἱ ὁποῖοι σχεδὸν δὲν τὰ ἐτίμησαν διόλου. Ἦσαν πολὺ ἀνήσυχοι διὰ τοὺς μικροὺς Ρίσσιχ, καί, μόλις ἔφαγαν ὀλίγες μπουκιές, ἐξεδήλωσαν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐξέλθουν εἰς τοὺς κήπους. Ὁ μουζίκος ἐξετέλεσεν ἀμέσως τὴν αἴτησίν των, ἤνοιξε τὴν θύραν πρὸς τὸ μέρος τῆς βεράνδας καὶ τοὺς ἀφῆκε μόνους.

Εὑρέθησαν τότε εἰς μίαν ταράτσαν, τῆς ὁποίας τὰ σκαλοπάτια, κατεσκευασμένα ἀπὸ ἐλεφαντόδοντον, κατέβαιναν πρὸς τὸν κῆπον.

Ὁ Ὑδὼν ἔκαμεν ἀπὸ μέσα του πολλαπλασιασμοὺς διὰ νὰ εὕρῃ πόσους χαυλιόδοντας ἀντεπροσώπευεν ἐκείνη ἡ βασιλικὴ σκάλα, καθὼς καὶ ἡ ἐπένδυσις τῶν ἐσωτερικῶν τοίχων, ἐσκέφθη δὲ ὅτι ὁ Ἄρχων τοῦ Πυρὸς βεβαίως θὰ εἶχεν ἀναγκασθῇ πολὺ συχνὰ νὰ προστρέξῃ εἰς τὰς ἀποθήκας τοῦ ὑπογείου θησαυροφυλακίου του, διὰ νὰ μὴ φορολογήσῃ ὅλα τὰ παχύδερμα τῆς Μεσημβρινῆς Ἀφρικῆς.

Ἡ κατοικία δὲν ἦτο ὅπως τὴν ἐπερίμεναν οἱ Εὐρωπαῖοι Ἦτο ἀπὸ ἄσπρο μάρμαρο καὶ ἡ στέγη της ἐστρογγύλευεν εἰς σχῆμα τρούλλου, γύρω δὲ εἰς αὐτὴν ἔκειντο δέκα περίπου ἄλλα μικρὰ οἰκοδομήματα τοῦ ἰδίου σχήματος, ἀλλὰ πολὺ μικρά, κυκλικῶς κτισμένα εἰς τὴν σειράν, τὸ ἕνα μὲ τ' ἄλλο. Καθ' ὅλην τὴν περίμετρόν της, μία τζαμένια βεράνδα, ἐντελῶς κλειστή, περιέζωνε κάθε κατοικίαν· τὰ ἀνοίγματά της, ὅπως καὶ τὰ ἀνοίγματα τῶν οἰκοδομῶν, ἦσαν ἐντελῶς κρυμμένα· δὲν ἐφαίνοντο δηλαδὴ οὔτε θύραι οὔτε παράθυρα.

— Θαρρεῖς πῶς εἶνε τούρτα ἀπὸ μαντολάτο, μὲ καντιωμένη ζάχαρι στὴν κορυφή,— παρετήρησεν ὁ Ὑδών.

— Μοῦ κάμνεις τὴν χάριν νὰ μὴν ὁμιλῇς στὸ βρόντο;—ἀπήντησεν ὁ Γιάγκος· αὐτὴ ἡ ἀρχιτεκτονικὴ παρουσιάζει χωρὶς ἄλλο εὐκολίας, ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ φαντασθοῦμε ἐμεῖς, οἱ κάτοικοι τῶν εὐκραῶν κλιμάτων . . .

—Μοῦ φαίνεται, εἶπεν ὁ κ. Ζουανίκ, ὅτι αἱ βεράνδες καὶ τὰ γυαλωτὰ εἶνε καμωμένες ἀπὸ ἄθραυστα τζάμια σὰν τοῦ αὐτοκινήτου· τὸ πάχος των, τὸ ὁποῖον εἰς τίποτε δὲν βλάπτει τὴν διαφάνειάν των, θὰ εἶνε τόσον, ὥστε βεβαίως δὲν θὰ τὸ περνοῦν αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου.

— Δὲν ἔχετε ἄδικον, εἶπεν ἡ φωνὴ τοῦ Βόριδος Βολκώφ, ὁ ὁποῖος ἐπρόβαλεν ἀπὸ πίσω ἀπὸ τὰς πυκνοφυτευμένας μιμόζας. Αὐτὰ τὰ τζάμια, ὅλα τῆς ἰδίας συνθέσεως, ἔλυσαν αὐτὴν τὴν δυσκολίαν· ἔχουν μαζὶ καὶ τὴν διαφάνειαν καὶ τὴν στερεότητα· εἶνε κρυμμένα ἀπὸ σκόνην ἀδαμάντων ἀνακατευμένων μὲ διάφορα πυριτικὰ μεταλλεύματα, μαζὶ μὲ τὰ ὁποῖα ἔχει λυώσῃ στὸ καμίνι . . .

— Λοιπὸν λυώνετε καὶ τὰ διαμάντια ἐσεῖς;—ἠρώτησεν ὁ κ. Ζουανίκ.

— Μὲ τὴν μεγαλητέραν εὐκολίαν, χάρις εἰς τὴν δύναμιν τῶν ἠλεκτρικῶν στηλῶν μας.

— Τί μεγάλα ποσὰ διαμαντικῶν θὰ εἶνε τάχα λυωμένα ἐκεῖ μέσα! — παρετήρησεν ὁ Ὑδών, ὁ ὁ-

«Εὑρέθησαν τότε εἰς μίαν ταράτσαν...» (Σελ. 361, στ. α'.)

ποῖος ὡρισμένως εἶχεν, ὡς φαίνεται, μεγάλην κλίσιν νὰ λογαριάζῃ καὶ νὰ ἐκτιμᾷ τὸ κάθε τι.

— Τὰ διαμάντια δὲν μᾶς στοιχίζουν ἀκριβά, ἐπανέλαβεν ὁ Ἄρχων τοῦ Πυρός· ἐδῶ πρόκειται ἁπλῶς περὶ τεχνητῶν ἀδαμάντων, τοὺς ὁποίους κατασκευάζομεν διὰ τῆς συμπυκνώσεως τοῦ καθαροῦ ἄνθρακος· εὔκολον μᾶς εἶνε νὰ κατασκευάσωμεν ἀδάμαντας οἱουδήποτε μεγέθους, ἡμεῖς ὅμως μένομεν εὐχαριστημένοι μὲ τὰ λεπτότατα κρύσταλλα, τὰ ὁποῖα, ἀφοῦ κοπανισθοῦν καλὰ καὶ ἀναμιχθοῦν μὲ τὰ πυριτιώματα, ὑποβάλλονται εἰς τὴν ἐνέργειαν τῆς τήξεως, ἔπειτα ἀπὸ σειρὰν ὅλην κατεργασιῶν, τὴν ὁποίαν θὰ δυνηθῆτε νὰ παρακολουθήσετε, ὅταν τὸ ἐπιθυμήσετε καὶ ἔχετε ἐνδιαφέρον...

Ἐπερνοῦσαν ἀπὸ κάτι θαυμασίους κήπους, ὅπου ἡ ἀφρικανικὴ Χλωρὶς ἐπεδεικνύετο μὲ ὅλην της τὴν λαμπρότητα. Ἐπερνοῦσαν ἀπὸ δενδροστοιχίας φοινικοδένδρων, ὅπου, εἰς τοὺς κορμοὺς καὶ τοὺς κλώνους των ἀνερριχῶντο καὶ περιεπλέκοντο λαμπρότατα ὀρχεοειδῆ φυτά, ὅπως εἰς τὰ μέρη μας αἱ κοιναὶ περιπλοκάδες, καὶ ἄπλωναν ὡραίαν σκιάν. Βραγιὲς ὁλοπράσινες, σὰν τὰ σμαράγδια, ἦσαν ἁπλωμένες εἰς μάκρος ἀτελείωτον, κ' ἐποτίζοντο ἀεννάως ἀπὸ ἀναβρυτήρια κρυμμένα μέσα στὰ πυκνὰ χαμόκλαδα. Μεγάλα ἄνθη καμωμένα ἀπὸ ροδόχρουν κρύσταλλον, ἦσαν σκορπισμένα στὰ κλαδιὰ τῶν δένδρων κ' ἐσκόρπιζαν εἰς τὸν ἀέρα λεπτοτάτην καὶ ἀσύλληπτον ὑγρὰν σκόνην, τὴν ὁποίαν ὁ φλογερὸς ἥλιος ἐξήτμιζε πρὶν προφθάσῃ νὰ ἐγγίσῃ τὸ ἔδαφος, ἀλλ' ἡ ὁποία ἦτο ἀρκετὴ διὰ νὰ διατηρῇ γλυκυτάτην δροσιὰν εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν.

Δὲν ἐφαίνοντο ποῦ ἐτελείωναν τὰ ὅρια ἐκείνου τοῦ ὡραίου παραδείσου· ὁ Βόρις Βολκὼφ ὅμως ἐπληροφόρησε τοὺς ξένους του ὅτι ἓν ὑψηλὸν περίφραγμα ἀπὸ λευκὸν μάρμαρον ἔκλειε τὴν θέαν του ἀπ' ἔξω.

— Μόνον τὴν κατοικίαν, εἶπε, ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ ἰδῇ ἀπὸ τὰ περίχωρα· ἀλλὰ κανεὶς δὲν γνωρίζει τὰ ὑπόγεια, καὶ αὐτοὶ ἀκόμη ὅσοι γνωρίζουν ὅτι ὑπάρχει ὁ Ἄρχων τοῦ Πυρός, δὲν γνωρίζουν ποῦ κατοικεῖ, καὶ πολὺ θ' ἀποροῦσαν ἂν ἐμάνθαναν ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ ἀόρατος ἰδιοκτήτης τῆς μαρμαρίνης οἰκίας, ὁ ἰδιότροπος ἄνθρωπος ποῦ δὲν ζῇ παρὰ διὰ τοὺς κήπους του καὶ μόνον.

Εἶχαν φθάσῃ εἰς τὸ κατῶφλι ἑνὸς λιθίνου σπηλαίου, καλὰ στεγασμένου, πλησίον τοῦ ὁποίου ἐκελάρυζε τὸ νερὸ μιᾶς μικρᾶς πηγῆς. Ἦτο σὰν ἀληθινὴ γωνίτσα ἄλσους τῆς γαλλικῆς Βανδέας, μεταφυτευμένη εἰς τὰ βάθη τῆς Ἀφρικῆς...

— Κύριοι, ἂν τὸ ἐπιθυμῆτε, ἐλᾶτε νὰ σᾶς παρουσιάσω εἰς τὴν δεσποινίδα Βολκώφ, τὴν κόρη μου, εἶπεν ὁ Ἄρχων τοῦ Πυρός, παρατηρῶν τὸν Γιάγκον, ὁ ὁποῖος ὑπεκλίθη διὰ νὰ δείξῃ ὅτι ἦτο σύμφωνος.

Ὁ οἰκοδεσπότης ἐπροχώρησε τότε ἕως τὸ βάθος τοῦ σπηλαίου, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο ἀδιέξοδον· ἀπεκάλυψεν ἐκεῖ μίαν ἀόρατον θύραν, καὶ τὴν ἤνοιξε λέγων:

— Καταδεχθῆτε νὰ περάσετε· ἐγὼ ἔρχομαι κατόπιν, διὰ νὰ κλείσω...

Μία πλατυτάτη σκάλα ἀπὸ γρανίτην κατέβαινεν ἠρέμα εἰς τὸ βάθος ἑνὸς ὑπογείου. Ἀφοῦ οἱ ξένοι κατέβησαν μερικὰ σκαλοπάτια, ἡ θύρα τοῦ σπηλαίου ἐκλείσθη καὶ ἀμέσως ἕνα γλυκὺ φῶς, ἐντελῶς ὅμοιον πρὸς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, περιέλουσεν ἐκεῖνο τὸ ἀπόκεντρον ἐρημητήριον.

Ὁ Βόρις Βολκὼφ ἔσπευσε νὰ πλησιάσῃ τοὺς ξένους του.

— Ἂν καὶ ἡ κόρη μου, εἶπε, εἶνε προειδοποιημένη διὰ τὸν ἐρχομόν σας, δὲν περιμένει ὅμως ἀπὸ τώρα τὴν ἐπίσκεψίν σας· θὰ πᾶμε νὰ τὴν εὕρωμεν ἐξ ἀπροόπτου εἰς τὸ εὐνοούμενόν της ἄσυλον...

Ὅσον κατέβαιναν, ἡ θερμοκρασία ἀλλαζεν. Ἐνῷ ἦτο φλογερὰ ἔξω, δὲν ἦτο διόλου ὑγρὰ καὶ δροσερὰ ἐκεῖ μέσα, ὅπως ἦτο φυσικὸν νὰ τὸ ὑποθέσῃ κανεὶς ἀλλὰ χλιαρά, ξηρὰ καὶ ἀπαλή. Εὐωδία ἀπὸ τριαντάφυλλα, ὁλονὲν ἰσχυροτέρα, ἔφθανεν ἕως τοὺς ἐπισκέπτας. Ὅταν δὲ ἐπὶ τέλους κατέβησαν τὴν σκάλαν καὶ μία θύρα ἀπὸ λεπτὸν πράσινον δικτυωτὸν ἤνοιξε διὰ νὰ τοὺς ἀφίσῃ νὰ διέλθουν, ἔμειναν κατάπληκτοι. Εὑρέθησαν μέσα εἰς ἕνα ἀπέραντον ροδῶνα· ἀπὸ τὸ ἔδαφος τὸ στρωμένον μὲ ξανθὴν ἄμμον ἕως τὰς στοὰς τοῦ θόλου, τὰ ἀνθισμένα κλαδιὰ ἐσκαρφάλωναν περιπλεκόμενα εἰς διάφορα σχήματα καὶ χρώματα: κόκκινα, ρόδινα, λευκά· ὁ θόλος ἦτο καὶ αὐτὸς ἀνθισμένος· χαμόκλαδα καταπόρφυρα, χιονόλευκα ἢ ρόδινα ἐξετείνοντο καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη τῆς διόδου· πεταλοῦδες ἐφτερούγιζαν μέσα εἰς ἐκείνην τὴν σιωπήν, τὴν ὁποίαν οὔτε ὁ ἄνεμος, οὔτε ἡ κραυγὴ τῶν πουλιῶν διέκοπτε· ἀτελείωτος ὁ ἀνθισμένος δρόμος ἐπροχωροῦσε, καὶ τὰ δύο ἄκρα του ἐχάνοντο εἰς τὴν μακρυνὴν ἀπόστασιν καὶ συνεχόντο εἰς μίαν καὶ μόνην πελωρίαν ἀνθοδέσμην.

— Περιττόν, δὲν εἶν' ἔτσι; εἶπεν ὁ Βόρις Βολκώφ, χαμογελῶν διὰ πρώτην φοράν, νὰ σᾶς εἴπω ὅτι τὰ ρόδα εἶνε τὰ προσφιλῆ ἄνθη τῆς κόρης μου. Δὲν χορταίνουν τὰ μάτια της νὰ τὰ βλέπῃ, τὰ δωμάτιά της ξεχειλίζουν ἀπὸ αὐτά.

— Εἶνε αὐτὸ δεῖγμα λεπτῆς καλαισθησίας,— ἀπήντησεν ὁ Γιάγκος διὰ νὰ εἰπῇ κάτι καὶ διὰ νὰ φανῇ εὐγενής.

Ἐθαύμαζεν εἰλικρινῶς ἐκεῖνον τὸν φανταστικὸν ροδῶνα, δὲν ἠμποροῦσε ὅμως νὰ λησμονήσῃ, ὅτι θὰ εὕρισκε τὴν δεσποινίδα Βολκώφ εἰς τὴν ἄκραν.

Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, εἰς τὴν θέσιν τῆς μελλούσης ἀρραβωνιαστικῆς του, τῆς ὁποίας τὴν ὄψιν δὲν ἠμποροῦσε νὰ φανταθῇ, ἔβλεπε μὲ τὰ μάτια τῆς μνήμης του μέσα εἰς ἐκείνην τὴν ὀνειρώδη σκηνογραφίαν, τὸ λευκὸν προσωπάκι τῆς Βάνδας, τὸ σκιαζόμενον μὲ τὸν χιονώδη φωτοστέφανόν της, τὸ ἀμυδρόν, ἀλλὰ τόσον θελκτικὸν μειδίαμά της. Καὶ ἦτο τόσον ἀφῃρημένος, ὥστε δὲν ἔδιδε καμμίαν προσοχὴν εἰς τὰς ἐξηγήσεις τοῦ Ἄρχοντος τοῦ Πυρός, ὁ ὁποῖος ἀπεκάλυπτεν εἰς τὸν κ. Ζουανὶκ τὰ μυστήρια τῆς ἐξαιρετικῆς ἐκείνης θερμοκρασίας. Συνετηρεῖτο ἡ θερμοκρασία μὲ ἀδιάκοπον ἀλλὰ βραδυτάτην ἐκπομπὴν ὑγροῦ ἀέρος ὁ ὁποῖος διενέμετο κατὰ χρονικὰ διαστήματα κανονικά, καὶ σταγόνα πρὸς σταγόνα, μὲ αὐτομάτους ρυθμιστάς, τοποθετημένους ἐδῶ κ' ἐκεῖ, εἰς ἀποστάσεις μετρημένας. Μετὰ τὴν ἐργασίαν τῶν κηπουρῶν, οἱ ὁποῖοι μόνον τὴν νύκτα ἤρχοντο νὰ περιποιηθοῦν τὸν ροδῶνα, ρεύματα ὀξυγόνου ἐκαθάριζαν τὸν ἀέρα, καὶ τέλος ὁ ἠλεκτρισμὸς παρεῖχε, διὰ πρωτοφανοῦς μεθόδου, αὐτὸ τὸ φῶς, τὸ καθ' ὅλα ὅμοιον πρὸς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

Ὁ κ. Βολκὼφ καὶ ὁ θεῖος Κόναν ἐσυζητοῦσαν ἐπὶ ἐπιστημονικῶν θεμάτων· ὁ Γιάγκος ἐσυλλογίζετο τὴν Βάνδαν· ὁ Ὑβὼν ἀνεκάτευε τὴν ἀνάμνησιν τῶν Διδύμων φίλων του μὲ τὴν ἀνάμνησιν τῶν μαγικῶν παραμυθιῶν μὲ τὲς Νεράϊδες, διὰ τὰ ὁποῖα ἐτρελλαίνετο καὶ τὰ ὁποῖα τοῦ ἐνθύμιζεν αὐτὸς ὁ κῆπος, —ὅταν ἐπὶ τέλους ἔφθασαν εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ροδῶνος, τὸ κλεισμένον μ' ἕνα μεγάλον κρυστάλλινον καθρέπτην, τὸν ὁποῖον ὁ Ἄρχων τοῦ Πυρὸς ἐπῆγε καὶ ἤνοιξε...

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ μεγαλητέρα εὐτυχία πολλῶν δυστυχῶν ἀνθρώπων, συνίσταται εἰς τὸ νὰ γνωρίζουν ὅτι ἄλλοι δὲν εἶνε εὐτυχέστεροι ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους.

***

Σέβεται κανεὶς συχνὰ περισσότερον τὰς ἀδυναμίας τῶν ἀνθρώπων παρὰ τὴν δύναμίν των.

***

Καὶ ρόδα ἀκόμη ἂν σπείρῃ κανεὶς εἰς τὸν δρόμον τῶν ἀνθρώπων, πάντα κάποιον ἐμπόδιον θὰ τοὺς βάλῃ.

***

Ἐπίσης δυσάρεστον εἶνε νὰ λέγῃ κανεὶς εἰς τοὺς ἀνθρώπους τί σκέπτεται, ὅπως καὶ νὰ τοῖς ἀποκαλύπτῃ τί σκέπτονται.

ΑΙ ΤΕΧΝΗΤΑΙ ΦΩΛΕΑΙ

Ὑπάρχουν εἰς αὐτὸν τὸ κόσμον μερικὰ κακόπαιδα, ποῦ τυραννοῦν τὰ ἀθῶα πουλάκια. Νομίζουν διασκέδασιν νὰ καταστρέφουν τὲς φωλίτσες των, νὰ κλέβουν τ' αὐγά των, νὰ τὰ βασανίζουν μὲ κάθε τρόπον. Ἀλλὰ πόσον ὡραιοτέραν διασκέδασιν θὰ εὕρισκαν, ἂν τὰ ἐπροστάτευαν καὶ ἂν τὰ ἐπεριποιοῦντο! Εἶνε τόσον εὐχάριστον τὸ θέαμα τῶν μικρῶν πουλιῶν ὅταν πετοῦν καὶ παιγνιδίζουν ἐμπρὸς στὰ παράθυρα καὶ μέσα στὸν κῆπον! Καὶ ἐκτὸς τούτου, εἶνε πολὺ ὠφέλιμα τὰ μικρὰ αὐτὰ πλάσματα, διότι τρώγουν τὲς κάμπιες καὶ τὰ ἄλλα βλαβερὰ ἔντομα, τὰ ὁποῖα καταστρέφουν τὰ φυτὰ καὶ ζημιώνουν τόσον τοὺς γεωργοὺς καὶ τοὺς κηπουρούς.

Δι' αὐτὸ δὲν πρέπει ὄχι νὰ τὰ βασανίζωμεν, ἀλλ' οὔτε νὰ τὰ πειράζωμεν, τὰ μικρὰ πουλάκια. Καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ νὰ κάμνωμεν κάτι παραπάνω: νὰ τὰ προσελκύωμεν εἰς τὰ σπίτια μας καὶ εἰς τοὺς κήπους μας.

— Καὶ πῶς γίνεται αὐτό; θὰ ἐρωτήσετε.

Ἀ! ἀκριβῶς περὶ αὐτοῦ πρόκειται. Ἑτοιμασθῆτε λοιπὸν ν' ἀκούσετε.

Γνωρίζετε *βέβαια ὅτι μερικὰ πουλάκια*, καθὼς οἱ σπίνοι, αἱ καρδερῖνες, αἱ γαλιάνδρες, τ' ἀηδόνια καὶ ἄλλα, κτίζουν τὲς φωλίτσες των εἰς μέρη ἀκάλυπτα, ὅπως εἰς τὰ κλαδιὰ τῶν δένδρων, ἢ μέσα στὰ χαμόκλαδα καὶ στὰ φύλλα τῶν θάμνων, κοντὰ στὲς ρίζες. Διὰ νὰ μὴ φεύγουν αὐτὰ τὰ πουλάκια, διὰ νὰ μένουν πλησίον εἰς τὰς κατοικίας μας, ἀρκεῖ νὰ σεβώμεθα τὲς φωλίτσες των, — νὰ τὰς ἀφίνωμεν δηλαδὴ εἰς τὴν θέσιν των τὸν χειμῶνα, ὅταν τὰ πουλάκια μεταναστεύουν εἰς ἄλλα θερμότερα κλίματα. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ μικροὶ πτερωτοὶ ἀρχιτέκτονες, ὅταν ἐπιστρέψουν τὴν ἄνοιξιν καὶ ἰδοῦν τὰ ἔργα των ἄθικτα ἀπὸ χέρι ἀνθρώπου, ἐννοοῦν ὅτι τοὺς θέλομεν πλησίον μας, καὶ δὲν ἔχουν παρὰ νὰ κάμουν καμμίαν μικρὰν ἐπισκευήν, καὶ αἱ φωλίτσες των εἶνε ἕτοιμες...

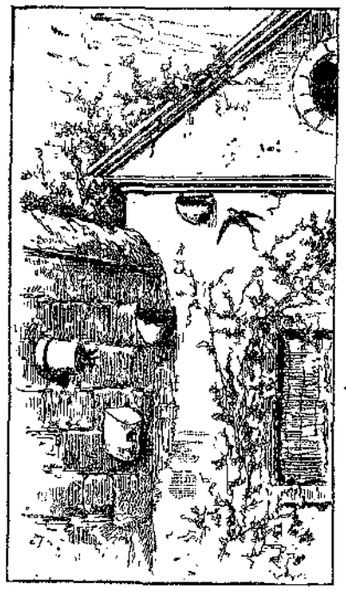

Ἀλλὰ θὰ γνωρίζετε ἐπίσης ὅτι μερικὰ ἄλλα πουλάκια, καθὼς αἱ σουσουράδες, τὰ σπουργιτάκια, οἱ πυρούληδες, οἱ μελισσουργοί, τὰ τρυποκάρυδα, τοποθετοῦν τὴν φωλίτσα τῶν παιδιῶν των μέσα στὰ κοιλώματα καὶ τὲς τρύπες, ποῦ εὑρίσκουν, εἴτε εἰς τοὺς κούφιους κορμοὺς τῶν δένδρων, εἴτε εἰς τοὺς μισοκρημνισμένους τοίχους τῶν παλαιῶν κτιρίων, εἴτε εἰς βαθουλωμένους βράχους. Θέλουν δηλαδὴ νὰ εὑρίσκουν ἕτοιμο τὸ σπιτάκι των, καὶ ὄχι νὰ κοπιάζουν πολὺ διὰ νὰ τὸ κτίζουν. Τίποτε ὅμως ἀπὸ αὐτὰ δὲν εὑρίσκουν εἰς τοὺς περιποιημένους κήπους, ὅπου κλαδεύονται ἐπιμελῶς τὰ ξερόκλαδα, ὅπου κόπτονται τὰ δένδρα ποῦ ἔχουν κουφάλες, ὅπου ἐπισκευάζονται καὶ ἀσβεστώνονται οἱ τοῖχοι τοῦ σπιτιοῦ καὶ τῆς μάνδρας. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ὅτι τὰ πουλάκια φεύγουν ἁπλούστατα ἀπὸ τὰ μέρη, ὅπου δὲν εἴμποροῦν *νὰ φωλιάσουν*.

Καὶ ὅμως τίποτε τὸ εὐκολώτερον, παρὰ νὰ τὰ κάμετε νὰ ἐπιστρέψουν καὶ νὰ τὰ κρατήσετε κοντά σας... Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ἑτοιμάσετε ἐκ τῶν προτέρων στέγην καὶ ἄσυλον δι' αὐτά. Ἀρκεῖ δηλαδὴ νὰ θέσετε εἰς τὴν διάθεσίν των *τεχνητὰς φωλεάς*.

— Μ' ἐννοήσατε, ὑποθέτω, τί θέλω νὰ σᾶς εἰπῶ μὲ αὐτά. Ἂν ἐπιθυμῆτε νὰ προσελκύσετε καὶ νὰ συγκρατήσετε εἰς τὴν γειτονιὰν τοῦ σπιτιοῦ σας ἢ τοῦ κήπου σας τὰ χαριτωμένα αὐτὰ πλασματάκια τὰ ὁποῖα *τόσον φαιδρύνουν* τὸν ἀέρα ὅπου πετοῦν καὶ τόσας ὑπηρεσίας προσφέρουν εἰς τὴν γεωργίαν, τὴν δενδροκομίαν καὶ τὴν ἀνθοκομίαν, κάμετε πρὸς χάριν των ἕνα μικρὸν κόπον. Αἱ τεχνηταὶ φωλεαὶ δὲν στοιχίζουν σχεδὸν τίποτε, διότι δύνανται νὰ κατασκευασθοῦν μὲ οἱονδήποτε ὑλικόν, ἀρκεῖ νὰ ἔχουν ἕνα βαθούλωμα κλειστὸ ἀπὸ παντοῦ, μὲ ἓν ἄνοιγμα μόνον, διὰ νὰ εἰσέρχωνται καὶ νὰ ἐξέρχωνται οἱ κάτοικοί του. Ρίψατε ἓν βλέμμα εἰς τὰς δύο εἰκόνας, τὰς ὁποίας παραθέτω, καὶ ἀντιληφθῆτε ἀμέσως περὶ τίνος πρόκειται. Ἰδοὺ μάλιστα τί γράφει εἰς ἓν εἰδικὸν βιβλίον του, τὸ ὁποῖον τιτλοφορεῖται *Οἱ Μάρτυρες τῆς Ἐργασίας*, καὶ ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐδανείσθην αὐτὰς τὰς εἰκόνας, ὁ Γάλλος συγγραφεὺς κ. Ρὸς Δὲ Λινάς:

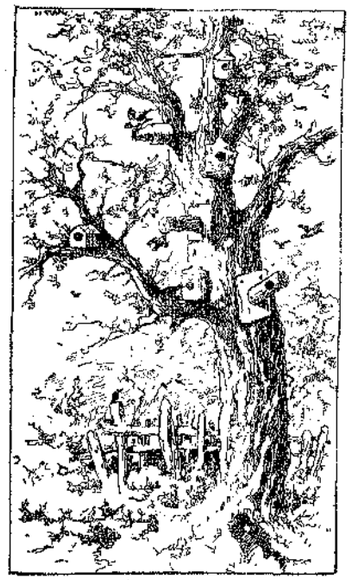

«Τεχνηταὶ φωλεαὶ δύναται νὰ κατασκευασθοῦν ἀπὸ ξυλίνους σωλῆνας, τοὺς ὁποίους βουλώνομεν εἰς τὰ δύο ἄκρα κ' ἔπειτα τοὺς ἀνοίγομεν μίαν τρύπαν εἰς τὴν μέσην, καὶ τοὺς στερεώνομεν ὁριζοντίως εἰς τοὺς κορμοὺς τῶν δένδρων ἢ ἐπάνω εἰς τοὺς τοίχους. Δυνάμεθα νὰ στερεώσωμεν εἰς τοὺς κλάδους τῶν ὀπωροφόρων δένδρων μικρὰ κασσονάκια, ὁμοια περίπου μὲ γραμματοκιβώτιον ἢ μὲ τὴν ἀλατοθήκην τῶν χωρικῶν. Δυνάμεθα νὰ τὰ κατασκευάσωμεν σὰν σπιτάκια ἢ σὰν τὰ καλυβάκια τῶν σκύλων, μὲ γωνιώδη στέγην. Ἄλλοι τὰ κάμνουν ἀπὸ ὀπτὴν γῆν, εἰς σχῆμα σφαίρας ἢ κυλίνδρου καὶ τὰ κρεμνοῦν μὲ γάντζους ἢ σύρματα. Ἄλλοι πάλιν προσκολλοῦν εἰς τοὺς τοίχους γλάστρες, μὲ ἀνοιγμένην πολὺ τὴν τρύπαν τοῦ νεροῦ. Καὶ τὰ χελιδόνια ἀκόμη, ποῦ εἶνε τόσον φιλόπονα καὶ γνωρίζουν τόσον λαμπρὰ τὴν τέχνην τοῦ κτίστου, εὐχαριστοῦνται ἅμα εὑρίσκουν ἕτοιμον μέρος τῆς ἐργασίας των. Δέχονται πολὺ εὐχαρίστως τὲς φωλίτσες ποῦ εἶνε καμωμένες ἀπὸ γύψον ἢ ἀπὸ πηλόν... Μὴ λησμονῆτε ὅμως ὅτι αἱ τεχνηταὶ φωλεαὶ πρέπει νὰ εἶνε τοποθετημέναι ὅσον τὸ δυνατὸν εἰς μέρος, ὅπου νὰ τὰς βλέπῃ ὁ ἀνατέλλων ἥλιος.»

Καὶ τώρα, μικροί μου φίλοι, γνωρίζετε *ὅ,τι χρειάζεται*. Ἐπινοήσατε μόνοι σας, ἐφρίσθῆτε, προσπαθήσατε νὰ εὕρετε διάφορα σχήματα καὶ σχέδια κατοικιῶν διὰ τοὺς μικροὺς πτερωτοὺς φίλους σας. Τὰ μεγάλα ξύλινα κουτιά, τὰ ἄχρηστα κασσονάκια, αἱ σπασμένες γλάστρες, τὰ παραπεταγμένα πήλινα βάζα, —ὅ,τι φαντασθῆτε ἐπὶ τέλους — ὅλα ἠμποροῦν νὰ σᾶς χρησιμεύσουν· καὶ ἀπὸ μέρους σας δὲν ἀπαιτεῖται παρὰ μόνον ὀλίγη ἐπιτηδειότης εἰς τὰ χέρια, καὶ ἡ κατάλληλος ἐκλογὴ τοῦ μέρους, ὅπου θὰ στήσετε τὰ σπιτάκια γιὰ τὰ πουλιά...

Εἶνε ἀνάγκη νὰ προσθέσω ὅτι ἡ ἐκ-

λογή σας δὲν θὰ πέση βέβαια εἰς τοὺς δρόμους ἢ εἰς τὰ ἄλλα περαστικὰ καὶ πολυσύχναστα μέρη, ὅπου θὰ ἐτρίμαζαν καὶ θὰ ἀγρίευαν πολὺ εὔκολα τὰ πουλάκια τῶν ἀγρῶν. Φυσικά, θὰ προτιμήσετε τὸν κῆπον, καὶ τοὺς ἀποκέντρους τοίχους τῆς κατοικίας σας.

Εἰς ἔργον λοιπόν! Καὶ τί χαράν, ἀλήθεια, θὰ αἰσθανθῆτε, ὅταν ἰδῆτε ὅτι, χάρις εἰς τὰς προσπαθείας σας, αὐξάνει σημαντικὰ ὁ πτερωτὸς πληθυσμὸς τῆς γειτονιᾶς σας! Δύναμαι μάλιστα νὰ σᾶς διαβεβαιώσω ὅτι ἡ «Διάπλασις» θὰ συμμερισθῆ τὴν χαράν σας, ὅταν μάθη τὴν ἐπιτυχίαν τῶν κόπων σας.

***

Ο ΑΣΠΡΟΥΛΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ε'.

— Ἔχετε μεγάλο λάθος, κυρά μου! εἶπε ἡ Μουγγὴ στὴν μητέρα τοῦ Ἀσπρούλη μας. Δὲν ἔφταιξε ἡ Ἀνθούλα παρὰ τὸ προκομμένο τὸ ἀγόρι σας!

— Μπά! δὲν τὸ πιστεύω! — εἶπεν ἡ κυρὰ - Λογοῦ.

— Μὰ σταθῆτε πρῶτα ν' ἀκούσετε... Νά... ὁ Ἀσπρούλης εἶχε ροκανίσῃ

«Ἐχύθηκε σὰν τὸ θηριὸ ἐπάνω της καὶ τὴν ἐδάγκατε φοβερά...» (Σελ. 361, στ. α'.)

ἕνα κόκκαλο, καί, ἀφοῦ τὸ ἐβαρέθηκε, τὸ ἐπέταξε. Τότε ἡ κακομοῖρα ἡ Ἀνθούλα ποῦ δὲν ἤξερε πῶς ἤτανε δικό του, ἐπῆγε καὶ τὸ ἐπῆρε γιὰ νὰ παίξῃ, καὶ ὄχι γιὰ νὰ τὸ φάγῃ, διότι δὲν εἶχε μείνῃ διόλου κρέας ἐπάνω στὸ κόκκαλο... Λοιπόν, ἐκεῖνο τὸ κακόπαιδο, τὸ ἀγόρι σας, ἐχύθηκε σὰν τὸ θηρίο ἐπάνω της, καὶ τὴν ἐδάγκασε φοβερά... Ὁ Αἴας ἔτρεξε νὰ τοὺς χωρίσῃ, χωρὶς πολὺ νὰ τοὺς πειράξῃ μὲ τὰ δόντια του,— μὰ ἔλατε νὰ τοῦ βάλετε γνῶσι, τοῦ γυιοῦ σας! Ὁ κύριος Ἀσπρούλης τρεῖς φορὲς ἐγύρισε νὰ ξαναδαγκάσῃ, καὶ τότε πιὰ ὁ Αἴας, θέλοντας καὶ μή, ἀγρίεψε, καὶ τὸν ἔβαλε κάτω καὶ σοῦ τὸν ἔκανε τοῦ ἁλατιοῦ!

—Ἴσως ἐπαραφέρθηκα λιγάκι, εἶπε καὶ ὁ Αἴας, περισσότερο μάλιστα, παρὰ ὅσο ἤθελα· ἅμα μαλώνῃ ὅμως κανείς, δὲν κυττάζει οὔτε ποῦ κτυπᾷ, οὔτε ποῦ πονεῖ...

— Τόσο τὸ χειρότερο, εἶπεν ἡ Μουγγή, ἡ ὁποία δὲν ἐννοοῦσε κανενὸς νὰ χαρίζῃ κάσταν. Ἂς ἐκαθόταν στ' αὐγά του ὁ κύριος Ἀσπρούλης· τί ἤθελε νὰ πάῃ νὰ τσακωθῆ; Ἂν πονῇ τώρα καὶ κλαίῃ,— καὶ εἶμαι βέβαιη πῶς πονεῖ καὶ παραπονεῖ μάλιστα,— ἂς τὰ βάλῃ μὲ τὸν ἑαυτό του, καὶ ὄχι μὲ τὸν κόσμο, ποῦ δὲν τοῦ ἔφταιξε διόλου... Ἐκαταλάβατε, κυρὰ Λογοῦ;

(Ἕπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΚΟΜΨΗ ΚΑΙ ΤΟ ΤΡΙΖΩΝΙ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 354)

— Γαῦ! εἶπεν ἡ Κομψὴ καὶ ἀνεκάθησε, μὲ τ' αὐτάκια της στηλωμένα, καὶ ὅλη προσοχή. Τῆς εἶχαν καλοαρέσῃ, τῆς δεσποινίδος μας, αὐτὰ ποῦ τῆς ἔλεγε τὸ τριζῶνι· καὶ μάλιστα, ἀφοῦ ἐπρόκειτο νὰ τῆς ᾖ καὶ μιὰν ἱστορία, ἄλλο δὲν ἤθελε καὶ αὐτή, παρὰ νὰ τὴν ἀκούσῃ.

— Λαμπρά! εἶπε τὸ τριζῶνι. Νὰ καθήσῃς ὅμως ἥσυχη ὀλίγα λεπτά. Ὕστερα, θύμωσε καὶ ἀγρίεψε μαζί μου, ὅσο νὰ βαρεθῆς,—καθὼς ταιριάζει νὰ κάνῃ κανεὶς μ' ἕνα γεροντάκι σὰν κ' ἐμένα. Λοιπόν, μικρούλα μου, πρέπει νὰ ξέρῃς ὅτι ἐγὼ δὲν ἔζησα ὅλα τὰ χρόνια μου ἐδῶ, 'ς αὐτὸ τὸ ζεστὸ σπίτι. Μιὰ φορὰ κ' ἐγὼ ἐκαθόμουν στὴν ἐξοχή, 'ς ἕνα λειβάδι, ὅπου κάποτε τὸ φθινόπωρον ὁ ἄνεμος ἐσφύριζε ἄγρια κ' ἐσήκωνε ψηλὰ τὰ κίτρινα λείψανα τῶν φύλλων. Ἤμουν παληκαράκι τότε, καὶ λίγο μ' ἔμελε.

«Ἐκτὸς τούτου εἶχα εὕρῃ μιὰν ἥσυχη κατοικία, σὲ μέρος ἀσφαλὲς καὶ προφυλαγμένο, κοντὰ στὴν ρίζα ἑνὸς μεγάλου δένδρου...

«Ἕνα πρωί, καθὼς ἐξυπνοῦσα, εἶδα ὄχι μακρυὰ ἀπὸ τὸ σπιτάκι μου, ἕνα τάγμα ὁλόκληρον ἀπὸ μυρμήκια. Εἶχαν ἀναγκασθῆ νὰ μεταναστεύσουν ἀπὸ τὴν παλαιάν των κατοικίαν, καὶ εἶχαν περάσῃ τὴν νύκτα σ' ἕνα λακκάκι ἐκεῖ κοντά. Τὴν ὥρα ποῦ ἐξύπνησα ἐγώ, μερικὰ ἀπὸ αὐτά, οἱ ἀρχηγοί των φαίνεται, ἀνεβασμένα ἐπάνω σὲ μαργαρῖτες, ὅπως οἱ ῥήτορες στὸ βῆμα, ἔλεγαν κ' ἐρρητόρευαν μὲ πολλὲς χειρονομίες. Ὅταν οἱ λόγοι ἐτελείωσαν, ὁ καθένας ἐτράβηξε στὴν ἐργασίαν του. Κ' ἔκαμναν μιὰ φασαρία!... μοῦ ἔπαιρναν τ' αὐτιά!

«Εἶχαν σκορπισθῆ ὅλα, κ' ἐγὼ ἔλεγα ἀπὸ μέσα μου πῶς δὲν θὰ ἐξαναγύριζαν πιά. Καλέ, τί λόγος!

«Ἐπήγαιναν ἐδῶ, ἔτρεχαν ἐκεῖ, ἀνεβοκατέβαιναν, ἐσταματοῦσαν, τὰ ἔχανα, καὶ ὕστερα νὰ τὰ πάλιν! Ἄχ! τί κατάρες ποῦ ἄκουσαν τότε ἀπὸ μένα, ἐκεῖνα τὰ μυρμήκια! Ἕνα μάλιστα εἶχε τὸ θράσος καὶ νὰ μοῦ φωνάξῃ:

«— Αἴ, κὺρ-τριζῶνι, δὲν ἔρχεσαι νὰ μὲ βοηθήσῃς λιγάκι;

«Νὰ τὸ βοηθήσω; νὰ τὸ βοηθήσω; Καὶ γιατί, παρακαλῶ;... Ἐτραβοῦσε ἕνα χονδρὸ κούτσουρο κ' ἐφαίνετανε κατακουρασμένο. Βέβαια, ἔπρεπε νὰ τρέξω νὰ τὸ βοηθήσω· μά, ἔλα ποῦ μὲ εἶχαν θυμώσῃ! εἶχαν ἔλθῃ νὰ μοῦ χαλάσουν τὴν ἡσυχία στὸ ἐρημητήριόν μου! Γιὰ φαντάσου, ὅλος ἐκεῖνος ὁ λαὸς νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ κατοικήσῃ δίπλα μου.

«—Πήγαινε στὸ καλὸ καὶ ἄφησέ με ἥσυχο! τοῦ ἀπήντησα μὲ θυμό.

«Τὸ μυρμήκι μοῦ ἔρριξε ἕνα βλέμμα, σὰν νὰ μὲ ἐταλάνιζε, καὶ ἐξακολούθησε τὸν δρόμον του· εἶχε βάλῃ τὰ δυνατά του, καὶ εἶχε σηκώσῃ τὸ βαρὺ φορτίον του...

Ὕστερα ἀπὸ ὀλίγον καιρόν, ἔπεσε ἔξαφνα μπόρα καὶ χαλάζι· οἱ νέοι μου γείτονες εἶχαν κάμῃ πιὰ τὸ νοικοκυριό τους, στὸ ὑπόγειο ποῦ εἶχαν ἑτοιμάσῃ, καὶ ἡ μπόρα ἐπέρασε χωρὶς διόλου νὰ τοὺς βλάψῃ. Ἐμένα ὅμως, πάει τὸ σπιτάκι μου μὲ τὰ νερά! Οὔτε καιρὸν εἶχα πιά, οὔτε δυνάμεις διὰ νὰ τὸ ξαναφτιάσω. Ἔτρεχα λοιπὸν κ' ἔψαχνα στὰ περίχωρα γιὰ καμμιὰ τρυπίτσα, καὶ δὲν εὕρισκα τίποτε. Κατὰ καλήν μου τύχην, νὰ κ' εὑρίσκω ἕνα μυρμῆκι, τὸ ἴδιο τὸ μυρμῆκι, ποῦ τὸ εἶδα φορτωμένο καὶ δὲν ἠθέλησα νὰ τὸ βοηθήσω. Μ' ἐκύτταξε πάλιν μὲ τὰ καλὰ ματάκια του, καὶ— ἂν θέλῃς πιστεψέ με, ἂν θέλῃς ὄχι, — ἐμάντευσε τὴν δεινὴν θέσιν μου, μ' ἐπῆρε καὶ μ' ἐφιλοξένησε εἰς τὴν κατοικίαν του, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν, μαζὶ μὲ μερικὰ ἄλλα μυρμήκια, μοῦ ἐξανάκτισε τὸ σπιτάκι μου.»

— Γαῦ! εἶπεν ἡ Κομψή, ὅταν ἤκουσε τὸ τέλος. Καὶ μ' αὐτὸ τί θέλεις τάχα νὰ μοῦ ἀποδείξῃς, κὺρ - τριζῶνι;

— Τρελλοκόριτσο! ἤθελα νὰ σὲ διδάξω πρῶτον, ὅτι πρέπει ν' ἀνεχώμεθα τὰς μικρὰς ἐλλείψεις τῶν ἄλλων, καὶ δεύτερον, ὅτι πρέπει νὰ βοηθῶμεν τοὺς ἄλλους, ὅταν δυνάμεθα...

— Λοιπόν, μᾶς κάνεις τὸν δάσκαλο τώρα;

— Μὰ βέβαια, ἂν μ' αὐτὸ ποῦ σ' ἐδίδαξα γλυτώσῃς μερικὲς ξυλιές, δὲν θὰ εἶσαι μετανοημένη! Καὶ τώρα, τὸ τραγοῦδί μας!

Τὸ ζωηρὸν «κρικρὶ» ἀντήχησε πάλιν μέσα στὸ τζάκι· τὰ ξύλα ἔβγαλαν ζωηρότερες ἀναλαμπές· αἱ σπῖθες ἐσκιρτοβόλησαν δυνατώτερα· καὶ ἡ Κομψή, ἐνθουσιασμένη μ' ἐκείνην τὴν λάμψιν, ἐγαύγισε ζωηρότατα:

— Γουαῦ! γουαῦ!

— Σιωπή, Κομψή! τῆς ἐφώναξεν ἡ

Μαρία ἀπὸ τὴν θύραν τῆς τραπεζαρίας μὲ αὐστηρὸν τόνον.

— Νά τα μας! νὰ κ' ἡ Μαρία ποῦ μᾶς κάνει τὸν καμπόσο! Πῶς σᾶς φαίνεται, κύριε Μπλάκ;

—Ἐ! ἄσε με νὰ κοιμηθῶ! εἶπεν ὁ χοντρόσκυλος.

Κ' ἔκλεισαν πάλιν καὶ οἱ δύο τὰ μάτια των, σιωπηλοί, ἐμπρὸς στὸ τζάκι, περιμένοντες νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ...

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΟΥ ΛΟΧΙΑ ΦΛΟΓΕΡΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. HAMEAU)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Ἡ περοῦκα τοῦ κ. Χωροδίκου

Ὅταν ὁ χωροδίκης καὶ ἡ ὑπηρέτριά του ἀπεμακρύνθησαν ἀρκετά, ὅταν κάθε κρότος καὶ κάθε φασαρία ἔσβυσαν ἀπὸ τὸ σπίτι, τὸ καλάθι, ἡ αἰτία ὅλης αὐτῆς τῆς τρομάρας, ἤρχισε νὰ σαλεύῃ μόνον του. Τὸ σκέπασμά του ἀνεσηκώθη, διότι τὸ ἔσπρωχνε ἕνα χεράκι, τὸ χέρι ἐπρόβαλεν ὅλο ἐπάνω, ἔπειτα ἕνα κεφαλάκι, καὶ ἐπὶ τέλους ὁ Τοσουλάκης ἐβγῆκεν ὁλόκληρος ἀπὸ τὸ καλάθι.

Ἀφοῦ ἐτανύσθη καλά-καλά, ἔκαμε μιὰ τούμπα διὰ νὰ ξεμουδιάσῃ τὰ μέλη

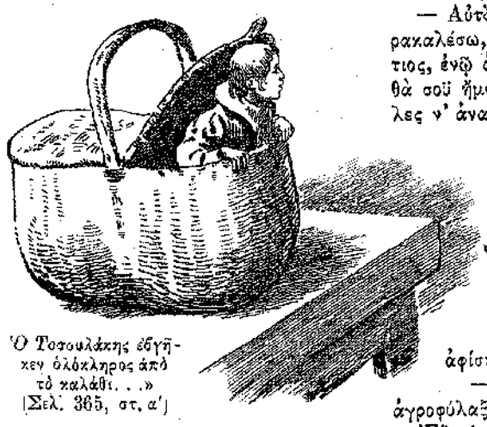

Ὁ Τοσουλάκης ἐβγῆκεν ὁλόκληρος ἀπὸ τὸ καλάθι...» (Σελ. 365, στ. α')

του· καὶ ἔπειτα ἔτριψε τὰ χέρια του ὅλος χαρά.

— Περίφημα! ὅλα πᾶνε περίφημα!— εἶπε καὶ ἐπανέλαβε σκασμένος στὰ γέλια.

Ὁ κατεργαράκος μας εἶχε διασκεδάσῃ περίφημα ἕως τώρα μὲ τὴν ἁπλοϊκότητα τῶν θυμάτων, ποῦ ἠύρε νὰ περιγελάσῃ· εἶχεν ὅμως ὄρεξιν κάτι ἀκόμη νὰ προσθέσῃ εἰς τὰ βάσανα τοῦ κ. Βονφατίου.

Ἐκύτταξε γύρω του, καὶ εἶδε καταγῆς τὴν περροῦκα, ποῦ εἶχε χάσῃ ἀπὸ τὸ κεφάλι του ὁ χωροδίκης, τὴν στιγμὴν ποῦ ἔφευγε.

— Ἐπέτυχα ὅ,τι ἐγύρευα!— ἐφώναξεν ὁ Τοσουλάκης, καθὼς ἐσήκωνεν ἀπὸ κάτω τὴν περροῦκαν καὶ τὴν ἔβαζεν εἰς τὸ καλάθι.

Ἀφοῦ τὴν ἐτοποθέτησε ἐκεῖ μέσα, ἐφρόντισε νὰ ξανακλείσῃ τὸ καλάθι ὅπως ἦτο προτήτερα.

Ἔπρεπε τώρα νὰ σκεφθῆ καὶ διὰ τὴν ὑποχώρησίν του ἀπὸ ἐκεῖ μέσα. Ἀλλὰ αὐτὸ ἦτο εὔκολον πρᾶγμα, διότι ὅλες αἱ πόρτες εἶχαν μείνῃ ὀρθάνοικτες...

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ χωροδίκης, σύρων πάντοτε κατόπιν του τὴν Ζαμπέτταν, ποῦ ἔτρεχε πιασμένη ἀπὸ τὲς ποδιὲς τοῦ ρούχου του, εὑρέθη ἐπὶ τέλους μύτη μὲ μύτη, ἐπάτω στὴν μεγάλην πλατεῖαν, μὲ τὸν ἀγροφύλακα τοῦ χωριοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε κάμῃ τὴν περιπολίαν του κ' ἐπέστρεφεν εἰς τὸ σπίτι του διὰ νὰ ἡσυχάσῃ.

— Βοήθεια! βοήθεια! ἐφώναξεν ὁ χωροδίκης ἅμα τὸν εἶδε· μᾶς κυνηγοῦνε καλλικάντζαροι!

— Καλλικάντζαροι;... Μὰ ἐγὼ δὲν βλέπω κανέναν! —εἶπεν ὁ ἀγροφύλαξ, καθὼς ἔστρεφε νὰ κυττάξῃ ὀλόγυρά του.

—Ἔχουν φύγῃ, φαίνεται, τὰ πονηρὰ κουτσοδαιμόνια!—ἀνεστέναξεν ἡ Ζαμπέττα.

—Ἔτσι φαίνεται, παρετήρησεν ὁ ἀγροφύλαξ. Μπορεῖτε νὰ ἐπιστρέψετε ἥσυχος στὸ σπίτι σας, κύριε χωροδίκη· ἂν θέλετε, σᾶς συνοδεύω.

— Αὐτὸ κ' ἐγὼ ἐσκόπευα νὰ σὲ παρακαλέσω, φίλε μου, εἶπεν ὁ Βονιφάτιος, ἐνῷ ἀκόμη ἔτρεμεν ὅλος· μάλιστα θὰ σοῦ ἤμουν πολὺ ὑπόχρεως, ἂν ἤθελες ν' ἀναβῆς μαζί μου, εἰς τὸ δωμάτιόν μου, διότι ἐκεῖ μ' ἐφοβέρισεν ὁ καλλικάντζαρος πῶς θὰ μ' ἔβαζε στὴ σούβλα.

— Μὴν ἔχετε κανένα φόβο, κύριε χωροδίκη· αἱ φοβέρες τῶν καλλικαντζάρων δὲν μὲ τρομάζουν, ἐμένα!

— Οὔτε ἐμένα... μὲ τὴν συμφωνίαν ὅμως νὰ μὴ μᾶς ἀφίσῃ χωρὶς φῶς ἡ Ζαμπέττα.

— Ἐμπρὸς λοιπόν! εἶπεν ὁ ἀγροφύλαξ, καὶ ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς.

Ἐξεκίνησαν διὰ τὸ σπίτι· ἡ γρηὰ ὑπηρέτρια ἐπήγαινε μετὰ τὸν ἀγροφύλακα, καὶ τελευταῖος ἤρχετο ὁ φρόνιμος καὶ προφυλακτικὸς Βονιφάτιος.

Πάντοτε εἰς τὴν ἰδίαν σειράν, οἱ τρεῖς φίλοι μας ἐπῆγαν κ' ἐκύτταξαν παντοῦ, πρῶτα εἰς τὸ ἰσόγειον, καὶ ὕστερα ἀνέβηκαν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα. Τὸ φῶς ἐτρεμούλιαζεν εἰς τὰ χέρια τῆς Ζαμπέττας, ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ κ. χωροδίκου.

— Ἐδῶ θὰ εἶνε κρυμμένο τὸ πονηρὸν δαιμόνιον, εἶπε φοβισμένος ὁ χωροδίκης μας· ἐμεῖς ὅμως θὰ τὸ ξετρυπώσωμε καὶ θὰ τὸ πετάξωμε ἔξω, τὸ ἀχρεῖο καὶ ἐλεεινό...

— Μέσα σ' αὐτὸ τὸ καλάθι, ἴσως; ἠρώτησεν ὁ ἀγροφύλαξ.

— Ἀκριβῶς, παληκάρι μου· ἀπὸ ἐκεῖ μέσα ἔβγαινεν ἡ φωνή του· βγάλε το ἔξω ἀπὸ τὸν κρυψῶνά του καὶ κόψε του τὸν λαιμό.

Ὁ χωροδίκης, ἐπειδὴ ἔβλεπεν ὅτι εἶχε κάποιον νὰ τὸν ὑπερασπισθῆ, ἔκαμνε τὸν παληκαρᾶ. Ἅμα ὅμως εἶδε τὸν ἀγροφύλακα, μὲ τὸ σπαθὶ γυμνὸ στὸ ἕνα χέρι του, ν' ἀνασηκώνῃ μὲ τὸ ἄλλο του τὸ σκέπασμα τοῦ καλαθιοῦ, ὑπεχώρησε φρονιμώτατα πρὸς τὸ μέρος τῆς θύρας.

— Τὸ ἁρπαξα καὶ τὸ κρατῶ ἀπ' τὰ μαλλιά!—ἐφώναξε μετ' ὀλίγον ὁ ἀγροφύλαξ.

— Μὴν τ' ἀφίσης τούλάχιστον! εἶπεν ὁ Βονιφάτιος, ὀπισθοδρομῶν ἕως τὴν σκάλαν, κόψε του τὸ κεφάλι!...

(Ἕπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΟΙ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΛΩ, ἀκόμη γελῶ μὲ μίαν ἱστορίαν, ποῦ ἐδιάβασα προχθὲς εἰς τὰς ἐφημερίδας. Μὰ εἶνε τόσον παράξενη, τόσον ἀστεία! Φαντασθῆτε, ὅτι δύο μαθηταὶ τοῦ Γυμνασίου, μὲ δύο ἄλλους ὁμηλίκους, ἐπῆραν τὰ βουνά... διὰ νὰ γίνουν λῃσταί!! Ἀλλ' ἀξίζει νὰ σᾶς διηγηθῶ αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, ὅπως κ' ἐγὼ τὴν ἐδιάβασα.

Βέβαια, δὲν πρόκειται περὶ παιδιῶν φρονίμων. Ἔτυχε ποτὲ νὰ διαβάσετε τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐξακουστοῦ Δὸν Κιχώτου; Ὁ Δὸν Κιχῶτος αὐτὸς ἦτο ἕνας ἱσπανὸς εὐπατρίδης, καλὸς ἄνθρωπος, σοβαρός, φρόνιμος, σοφὸς μάλιστα καὶ ἀνδρεῖος—ὤ, πολὺ ἀνδρεῖος!—ὁ ὁποῖος ὅμως ἐτρελλάθη ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν μυθιστορημάτων, ἐξιστορούντων φαντασταστικὰ κατορθώματα ἱπποτῶν. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, δηλαδὴ πρὸ τριακοσίων ἐτῶν, τὰ ἱπποτικὰ μυθιστορήματα εἰς τὴν Ἱσπανίαν ἦσαν τῆς μόδας. Καὶ ἀκριβῶς διὰ νὰ τὰ σατυρίσῃ ὁ Θερβαντές, ὁ διάσημος συγγραφεὺς τοῦ Δὸν Κιχώτου, παρέστησε τὸν ἥρωά του νὰ τρελλαίνεται ἀπὸ τὰ γελοῖα αὐτὰ βιβλία, ποὺ ὡμιλοῦσαν ὅλῳ καὶ περὶ ἱπποτῶν, γιγάντων, μάγων κτλ. Ὁ Δὸν Κιχῶτος λοιπὸν συλλαμβάνει τὴν ἰδέαν νὰ ἀναστήσῃ τὴν παλαιὰν «ἱπποσύνην» καὶ νὰ βγῆ εἰς τὸν κόσμον ζητῶν τύχας καὶ «συναπαντήματα». Ὁπλίζεται, ἱππεύει

τὸν Ἀχαμνόωντά του, παραλαμβάνει ὡς ἱππο-κόμον τὸν Σάντσον Πάνθαν, τὸν κουτοπόνηρον, καὶ ἐκστρατεύει. Βλέπει ἀνεμομύλους, τοὺς ἐκλαμβάνει ὡς γίγαντας καὶ ἐπιτίθεται ἐναντίον των. Βλέπει ἀγωγιάτας, τοὺς παίρνει δι' ἱππότας, καὶ συνάπτει μαζί των μάχην. Γίνεται ἥρως τῶν κωμικωτέρων ἐπεισοδίων ποῦ εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ—εἰς κάθε συναπάντημα τρώγει παρὰ μίαν τεσσαράκοντα, καὶ μετὰ πολλὰς περιπετείας καὶ παθήματα, ἐπιστρέφει εἰς τὸ χωρίον του καὶ ἀποθνήσκει . . . ἰατρευμένος.

Κάτι τέτοιο ἔπαθαν καὶ οἱ δύο μαθηταί, ποῦ ἀπεφάσισαν νὰ γίνουν λῃσταί. Ὑποθέτω ὅτι ἐπῆρεν ὁ νοῦς των ἀέρα ἀπὸ τὰς ἱστορίας τῶν λῃστῶν, αἱ ὁποῖαι δημοσιεύονται τώρα-τώρα εἰς ἐφημερίδας καὶ εἰς ἰδιαίτερα φυλλάδια. Διατί ὄχι; Ἐφαντάσθησαν ὅτι εἰμποροῦν νὰ γίνουν διάσημοι καὶ αὐτοί ὡς λῃσταί, ὅπως π.χ. ἔγινε τελευταίως ὁ Σαντᾶς! Νἀκουσθοῦν ὡς ἥρωες(!), νὰ ὁμιλήσουν δι' αὐτοὺς αἱ ἐφημερίδες, νὰ δημοσιεύσουν τὴν εἰκόνα των, νὰ γραφῇ ἡ ἱστορία των . . . σοβαρῶς, νὰ δοξασθοῦν! Ἴσως καὶ νὰ πλουτήσουν . . . ἀπὸ τὰ λάφυρα!

Οἱ δύο τρελλοὶ μαθηταί, οἱ ὀνειροπολοῦντες τὰ μεγαλεπίβολα αὐτὰ σχέδια, κατήγοντο ἀπὸ τὴν Τανάγραν τῆς Βοιωτίας καὶ ἐφοιτοῦσαν εἰς τὸ Γυμνάσιον τῶν Θηβῶν. Ἐκεῖ συνενοήθησαν μὲ δύο πατριώτας των, ἐργατικὰ παιδιὰ τῆς αὐτῆς ἡλικίας καὶ τῶν αὐτῶν αἰσθημάτων, ὠπλίσθησαν καὶ οἱ τέσσαρες μὲ κάτι παληοὺς γκράδες καὶ μὲ φυσέκια . . . κλοπιμαῖα, ἐπέταξαν οἱ μὲν τὰ βιβλία οἱ δὲ τὰ σύνεργα, καὶ ἐξεκίνησαν ἀπὸ τὴν πόλιν πρὸς τὴν ἐξοχήν, πεπεισμένοι ὅτι εἶνε λῃσταὶ καὶ ἀποφασισμένοι νὰ διαπράξουν τὰ πάντα.

Πρῶτα-πρῶτα, φυσικά, ἔπρεπε νὰ διαπράξουν...λῃστείας. Ἐκεῖ ποῦ πήγαιναν, συνήντησαν ἕνα χωριατόπουλο καὶ τὸ ἠνάγκασαν νὰ τοὺς δώσῃ τὸ λίγο φωμὶ ποῦ εἶχεν εἰς τὸ σακκοῦλί του. Παρακάτω συνήντησαν ἕνα τσοπάνην καὶ τοῦ πῆραν κάτι δεκάρες ποῦ εἶχεν εἰς τὸ κεμέρι του. Καὶ μὲ τὰ ἐφόδια αὐτά,—ὅπλα, τροφάς, χρήματα,—ἐτράβηξαν πρὸς τὰ βουνά, ὀνειρευόμενοι τὸν «Ἄγγλον» ποῦ ἐπρόκειτο νὰ αἰχμαλωτίσουν καὶ νὰ κάμουν τὴν τύχην των . . .

Οἱ «λῃστευθέντες» ὅμως εἰςῆλθον ἐν τῷ μεταξὺ εἰς τὴν πόλιν καὶ ἀνήγγειλαν εἰς τὰς ἀρχὰς ὅτι νέα λῃστοσυμμορία ἀνεφάνη εἰς τὰ περίχωρα, ἀποτελουμένη ἀπὸ παιδιὰ μὲ πηλίκια μαθητῶν! Καὶ ἀμέσως τὸ σχετικὸν «ἀπόσπασμα» ἀπεστάλη ἐναντίον των, τοὺς ἀνεκάλυψεν εἰς τὸ «λημέρι» των, καὶ συνήφθη ἡ ἀπαραίτητος «μάχη» μὲ πολλοὺς ἑκατέρωθεν πυροβολισμοὺς...εἰς τὸν ἀέρα. Καὶ ὅταν ἐξηντλήθησαν τὰ πυρομαχικά των, οἱ μικροὶ λῃσταὶ παρεδόθησαν γενναίως εἰς τοὺς χωροφύλακας, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἔδεσαν καὶ τοὺς μετέφεραν εἰς τὴν πόλιν ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει.

Ἐκεῖ, ἡ πρώτη τιμωρία ποῦ τοὺς ἐπερίμενε,—ἑκτὸς τοῦ ξύλου, τὸ ὁποῖον βέβαια θὰ ἔφαγαν ἀπὸ τοὺς χωροφύλακας,—ἦτο . . . ἀποβολὴ διὰ παντὸς ἀπὸ τὸ Γυμνάσιον. Τὴν δευτέραν δὲν τὴν ξεύρω ἀκόμη. Ὁπωσδήποτε οἱ μικροὶ λῃσταὶ ἐφυλακίσθησαν καὶ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ δικασθοῦν διὰ τὰς μικρολῃστείας των. Ἐκτὸς ἐὰν τὸ Συμβούλιον θεωρήσῃ τὸ πρᾶγμα ἀσήμαντον καὶ τὴν παραπομπήν των περιττήν.

Εἰς τὸ τέλος, καθὼς εἴδαμεν, ὁ Δὸν Κιχῶτος ἰατρεύεται ἀπὸ τὴν τρέλλαν των. Ἆρά γε αἱ περιπέτειαι καὶ τὰ παθήματα τῶν μικρῶν λῃστῶν ἦσαν ἀρκετὰ ὥστε νὰ τοὺς ἰατρεύσουν καὶ αὐτοὺς ἀπὸ τὴν ἰδικήν των; Ἂς τὸ ἐλπίσωμεν. Ὁπωσδήποτε ἡ ἐκστρατεία τῶν μικρῶν λῃστῶν εἶνε ἀπὸ τὰς περιεργοτέρας, καὶ ἴσως εὑρεθῇ Ἕλλην Θερβαντὲς νὰ τὴν ἀπαθανατίσῃ εἰς βιβλίον, ποῦ νὰ τὸ διαβάζῃ κανεὶς καὶ νὰ σπαρταρᾷ ἀπὸ τὰ γέλια, ὅπως ὅταν διαβάζῃ τὸν Δὸν Κιχῶτον.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΟΓΔΟΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΚΑΙ ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ΤΟΥ 1908

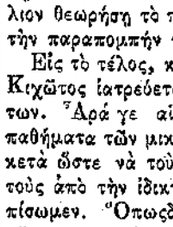

Ο Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ (Κεφάλαιον Η', ἄρθρον 1) λέγει: «*Ξεσπάθωμα* ὀνομάζεται ἡ φροντὶς καὶ ἡ ἐνέργεια, τὴν ὁποίαν καταβάλλουν οἱ φίλοι τῆς Διαπλάσεως πρὸς ἐγγραφὴν νέων συνδρομητῶν ἢ ἀγοραστῶν κατὰ φύλλον.»

Ἀλλ' οἱ νεώτεροι ἐκ τῶν φίλων μας θαποροῦσαν, πῶς καὶ πόθεν ἡ φροντὶς αὐτὴ καὶ ἡ ἐνέργεια ἐπεκράτησε νὰ ὀνομάζεται *ξεσπάθωμα;* Νὰ τοὺς τὸ ἐξηγήσω: Μίαν φορὰν, πρὸ δέκα ἐτῶν, ἕνας φίλος μου πολὺ ἐνθουσιώδης, μοῦ ἀνήγγειλε: «Φέτος θὰ *ξεσπαθώσω* καὶ θὰ σοῦ ἐγγράφω ἕνα σωρὸ συνδρομητάς.» Μοῦ ἄρεσεν αὐτὴ ἡ φράσις καὶ τὴν ἐδημοσίευσα εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν. Ἤρεσεν ἐπίσης εἰς τοὺς φίλους μου καὶ ἤρχισαν νὰ τὴν μεταχειρίζωνται καὶ αὐτοί: «Κ' ἐγὼ θὰ ξεσπαθώσω!» μοῦ ὑπέσχετο ὁ ἕνας· «Ἐγὼ ἐξεσπάθωσα!» μοῦ ἀνήγγελλεν ὁ ἄλλος. Καὶ ἔκτοτε ἡ ἐγγραφὴ νέου συνδρομητοῦ διὰ τῶν ἐνεργειῶν συνδρομητοῦ παλαιοτέρου ὠνομάσθη *ξεσπάθωμα*, τὸ ῥῆμα *ξεσπαθόνω*, οἱ ἐνεργοῦντες *ξεσπαθωμένοι*, τὸ ὅλον τῆς ἐνεργείας (ἡ πεῖθουσα γλῶσσα) *σπαθί*, καὶ οὕτω καθεξῆς.

Πρὸ δεκαετίας, σᾶς εἶπα. Μὴ νομίσετε ὅμως ὅτι τὸ πρᾶγμα ἐφευρέθη τότε μαζὶ μὲ τὴν λέξιν. Ὄχι, τὸ πρᾶγμα προϋπῆρχε. *Ἀνέκαθεν* δηλαδὴ οἱ συνδρομηταί μου ἐφρόντιζαν νὰ ἐγγράφουν εἰς τὸ περιοδικόν μας καὶ τοὺς συγγενεῖς των, τοὺς φίλους των, τοὺς συμμαθητάς των, τοὺς γνωρίμους των. Διότι ἀνέκαθεν ἦσαν εὐχαριστημένοι, ἐνθουσιασμένοι, εὐτυχεῖς μὲ τὴν «Διάπλασιν», καὶ ἐθεώρουν τρόπον τινὰ ὡς κοινωνικὸν καθῆκον νὰ τὴν συστήνουν, νὰ τὴν γνωρίσουν καὶ εἰς ἄλλα παιδιά, διὰ νὰ τοὺς μεταδώσουν τὴν εὐτυχίαν των. Εἶνε μία ἰδιότης αὐτὴ τῆς καλῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ὅταν ἀπολαμβάνῃ κάτι καλόν, θέλει νὰ κάμῃ καὶ τοὺς ἄλλους νὰ τὸ ἀπολαύσουν. Μόνον ἕνας τρελλὸς εἰμπορεῖ νὰ τὰ κρύβῃ καὶ νὰ τὰ θέλῃ ὅλα μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν του. Ὁ ἐγωϊσμὸς τοῦ ὑγιοῦς ἀνθρώπου δὲν φθάνει ποτὲ ἕως ἐκεῖ. Εἶδατε ποτὲ ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος νὰ ἐπῆγε π.χ. εἰς ἕνα θέατρον, ὅπου εὐχαριστήθη, καὶ νὰ μὴ προτρέψῃ ἔπειτα καὶ τοὺς φίλους του νὰ ὑπάγουν διὰ νὰ εὐχαριστηθοῦν καὶ αὐτοί; Ἢ ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος νὰ ἐδιάβασεν ἕνα εὔμορφον βιβλίον καὶ νὰ μὴν τὸ συστήσῃ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους; Ἄ, μὰ θὰ ἦτο πολὺ κακὸς ἄνθρωπος, ἀδιάφορος, ἀκοινώνητος ἢ ἐγωϊστής, ἂν δὲν τὸ ἔκαμνε.

Ὅλοι ὁμολογοῦν, ὅτι ἡ «Διάπλασις», καὶ ὡς ἀνάγνωσμα, καὶ ὡς ἀσχολία, καὶ ὡς κύκλος, καὶ ὡς συναναστροφὴ πνευματικὴ, παρέχει εἰς τὸν συνδρομητὴν τῆς μίαν ἀπὸ τὰς μεγαλητέρας χαρὰς καὶ ἀπολαύσεις. Δὲν θὰ ἦτο λοιπὸν πολὺ ἐγωϊστὴς ὁ συνδρομητὴς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ ἤθελε νὰ κάμῃ καὶ ἄλλους νὰ αἰσθανθοῦν τὴν ἰδίαν χαράν; Τί φυσικώτερον, τί ἁπλούστερον, παρὰ νὰ δείξῃ τὰ φυλλάδια εἰς τοὺς γνωστούς του, καὶ νὰ τοὺς προτρέψῃ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταί; Ἄλλως τε αὐτὸ εἶνε πολλάκις καὶ μία *ἀνταπόδοσις* εὐεργεσίας. Οἱ περισσότεροι τιφόντι συνδρομηταί μου ἐνεγράφησαν μυηθέντες εἰς τὰ τῆς Διαπλάσεως ἀπὸ φίλους μου παλαιοτέρους. Θεωροῦν λοιπὸν καθῆκόν των κοινωνικὸν νὰ μυήσουν καὶ αὐτοὶ ἄλλους.

Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου, τὸ ξεσπάθωμα τὸ ἀντιλαμβάνονται καὶ ὡς καθῆκον πρὸς τὴν Διάπλασιν. Διότι τὴν ἀγαποῦν καὶ τὴν εὐγνωμονοῦν. Καὶ ἐπειδὴ ξεύρουν ὅτι ἡ ἐγγραφὴ νέων συνδρομητῶν εἶνε ζωὴ καὶ εὐτυχία τῆς Διαπλάσεως, ἐγγράφουν ὅσους εἰμποροῦν, διὰ νὰ κάμνουν τὴν Διάπλασιν ὁλονὲν ζωηροτέραν καὶ εὐτυχεστέραν. Ἀλλὰ πάλιν, ὅσον ζωηροτέρα καὶ εὐτυχεστέρα εἶνε ἡ Διάπλασις, τόσον ἡ ἀπόλαυσις τῶν συνδρομητῶν της εἶνε μεγαλητέρα. Καὶ ἰδοὺ διατί οἱ συνδρομηταὶ ἀντιλαμβάνονται τὸ ξεσπάθωμα καὶ ὡς καθῆκον πρὸς τὸν ἴδιον ἑαυτόν των. Ἐγγράφοντες συνδρομητάς, συντελοῦν εἰς τὴν βελτίωσιν καὶ εἰς τὴν πρόοδον τοῦ *περιοδικοῦ των*, μὲ ἄλλους λόγους εἰς τὴν ἰδικήν των ὠφέλειαν καὶ ἀπόλαυσιν.

Κάθε συνδρομητὴς λοιπόν, ἐκτιμῶν καὶ ἀγαπῶν τὴν Διάπλασιν, ἀντιλαμβάνεται τὸ ξεσπάθωμα ὡς καθῆκον τριπλοῦν· α') πρὸς αὐτὴν τὴν Διάπλασιν· β') πρὸς τοὺς ἄλλους, γ') πρὸς τὸν ἑαυτόν του. Καὶ προθύμως, μετὰ ζήλου, μετὰ δραστηριότητος, ἐγγράφει ὅσον εἰμπορεῖ περισσοτέρους συνδρομητάς.

Πρό τινων ἐτῶν, — ὁμιλῶ πάντοτε πρὸς τοὺς νέους μου φίλους, διότι οἱ παλαιότεροι αὐτὰ τὰ γνωρίζουν,—τὸ ξεσπάθωμα ἐσυστηματοποιήθη εἰς Διαγωνισμὸν μ' ἐκτάκτους τιμὰς καὶ ἀμοιβάς. Σήμερον προκηρύσσω τὸν Ὄγδοον Διαγωνισμὸν καὶ κατωτέρω δημοσιεύω τοὺς ὅρους.

Τώρα ἀποτείνομαι καὶ πρὸς τοὺς παλαιοὺς καὶ πρὸς τοὺς νέους, καὶ τοὺς παρακαλῶ νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν αὐτὸν καὶ νὰ ἐνεργήσουν φέτος *μὲ ὅλην των τὴν καρδιάν*, διότι ἐξαιρετικῶς ἔχομεν μεγάλην ἀνάγκην ξεσπαθώματος, ἕνεκα τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῆς Ρουμανίας καὶ τῆς Βουλγαρίας, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐστέρησε τόσους συνδρομητάς. Αὐτοὺς ἐλπίζω ὅτι τὸ ξεσπάθωμα τῶν φίλων μου, γενναῖον φέτος, θὰ τοὺς ἀναπληρώσῃ.

Ἐντὸς ὀλίγου θὰ σᾶς στείλω ἀπὸ μίαν

Ἀγγελίαν. Ἀλλὰ διὰ νἀρχίσετε τὰς ἐνεργείας σας, μὴ περιμένετε Ἀγγελίαν. Εἶνε ὁλωζδιόλου περιττή. Σεῖς εἴσθε ἡ ζωντανὴ Ἀγγελία μου. Μυήσατε τοὺς φίλους σας, φωτίσατέ τους, ὁδηγήσατέ τους, δείξατέ τους τί θἀπολαύσουν ἐγγραφόμενοι συνδρομηταί, ἀποδείξατέ τους ὅτι τὸ τίμημα τῆς ἐγγραφῆς εἶνε ἐλάχιστον σχετικῶς πρὸς τὰς ὠφελείας, καὶ πείσατέ τους νὰ ἐγγραφοῦν ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου, ὅταν θἀρχίσῃ τὸ νέον μας ἔτος καὶ ὁ νέος μας τόμος. Ἐμπρός!

ΟΡΟΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Α'.—Ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Ξεσπαθώματος εἶνε ἐτήσιος. Θὰ λήξῃ δηλαδὴ τὴν 30 Νοεμβρίου 1908 καὶ θὰ περιλάβῃ ὅλους ὅσοι μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης θὰ ἔχουν πωλήσῃ φυλλάδια τοῦ 30οῦ ἔτους, ἢ ἐγγράψῃ νέους συνδρομητὰς ἐτησίους, ἐξαμήνους ἢ τριμήνους διὰ τὸ 1908.

Β'.—Οἱ ἐγγράφοντες συνδρομητὰς ἐτησίους, ἐξαμήνους ἢ τριμήνους θὰ λογαριάζωνται ὡς διαθέσαντες τόσα φυλλάδια, ὅσα θὰ σταλοῦν ἐν ὅλῳ πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτῶν ἐγγραφέντας συνδρομητὰς μέχρι τῆς λήξεως τῆς συνδρομῆς των. (Δηλαδὴ: ὁ ἐγγράφων ἐτήσιον συνδρομητήν, ὁποτίθεται ὅτι ἐπώλησε 52 φύλλα, ὁ ἐγγράφων ἑξάμηνον 26 φύλλα, τρίμηνον 13 φύλλα, ὁύο συνδρομητὰς ἐτησίους 104 φύλλα, κτλ.) Ἐπὶ τῇ βάσει ταύτῃ τὰ βραβεῖα θἀπονεμηθοῦν ὡς ἑξῆς:

Βραβεῖον πρώτης τάξεως

Τὸ βραβεῖον τοῦτο θἀπονεμηθῇ πρὸς πάντας ὅσοι μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1908 θὰ ἔχουν διαθέσῃ (εἴτε μὲ ἀγοραστὰς εἴτε μὲ συνδρομητάς, εἴτε καὶ μὲ τὰ δύο,) *530 φύλλα καὶ ἄνω*, δηλαδὴ φύλλα ἀναλογοῦντα πρὸς ἐτησίας συνδρομὰς περισσοτέρας τῶν δέκα. Ὅλων τούτων θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν «Διάπλασιν» ἡ εἰκών, ὁ δὲ διαθέσας τὰ περισσότερα φύλλα θἀνακηρυχθῇ *Κορυφαῖος* καὶ ἡ εἰκών του θὰ δημοσιευθῇ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ συμπλέγματος τῶν ἄλλων εἰς μεγαλήτερον σχῆμα.

(Ἂν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον λάβουν μέρος καὶ Μικροὶ Σύλλογοι ἢ ὁμάδες συνδρομητῶν ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργούντων πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν ἢ πώλησιν φύλλων, τότε θἀνακηρυχθῇ καὶ *Κορυφαῖος τῶν Ὁμάδων*).

Εἰς τοὺς τυχόντας πρώτης τάξεως Βραβείου, πλὴν τῆς δημοσιεύσεως τῶν εἰκόνων των, θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ γραφείου μου ἐκδεδομένων κατ' ἐκλογὴν τοῦ βραβευθέντος (ἦτοι μόνον τόμοι Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης, ἢ συνδρομὴ *Διαπλάσεως τοῦ ἐπίοντος ἔτους, ἀλλὰ τίποτε ἄλλο* ἐκτὸς αὐτῶν.) Ἡ ἀξία τῶν βιβλίων τούτων θὰ εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὸ ποσὸν τῶν φύλλων, τὰ ὁποῖα διέθεσεν ἕκαστος. Καὶ ὁ μὲν κορυφαῖος θὰ ὑπολογίσῃ *30 λεπτὰ δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων*, οἱ δὲ λοιποὶ τῆς τάξεως ταύτης *λεπτὰ 25*. (Παραδείγματος χάριν, ὁ διαθέσας 1500 φύλλα, ἂν εἶνε κορυφαῖος, θὰ παραγγείλῃ βιβλία ἀξίας φράγκων 45 (150×30) ἂν δὲ εἶνε ἀπὸ τοὺς ἄλλους, φράγκων 37,50 (150×25).

Βραβεῖον δευτέρας τάξεως

Ἡ τάξις αὕτη θὰ περιλάβῃ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1908 θὰ ἔχουν διαθέσῃ (εἴτε μὲ ἀγοραστὰς, εἴτε μὲ συνδρομητάς, εἴτε καὶ μὲ τὰ δύο) ἀπὸ *52 ἕως 520 φύλλα*, δηλαδὴ φύλλα ἀναλογοῦντα πρὸς μίαν ἕως δέκα συνδρομάς.

Ἐκ τούτων θὰ βραβευθοῦν, καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκών των, οἱ *εἰκοσιπέντε πρῶτοι* κατὰ σειράν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν διαθέσῃ τὰ περισσότερα. Ἐὰν δὲ συμπέσῃ ὁ εἰκοστὸς πέμπτος νὰ ἔχῃ διαθέσῃ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν φύλλων μ' ἕνα ἢ περισσοτέρους ἐκ τῶν ἑπομένων, τότε θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν καὶ *ὅλων τούτων*, ὁσοιδήποτε καὶ ἂν εἶνε.

Καὶ πρὸς τούτους θὰ σταλοῦν βιβλία κατ' ἐκλογήν των, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ γραφείου μου ἐκδεδομένων, ἀξίας *15 λεπτῶν δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων*, οἱ δὲ ἄλλοι *λεπτὰ 20*.

Ἔπαινος

Ἔπαινος θ' ἀπονεμηθῇ πρὸς πάντας τοὺς λοιπούς, καὶ θὰ τοῖς σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία κατ' ἐκλογήν των, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ γραφείου μου ἐκδεδομένων, ἀξίας *15 λεπτῶν δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων*.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙ' ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

1.—Ἐκτὸς τῶν ἐτησίων συνδρομητῶν, δύναται τις νὰ ἐγγράφῃ καὶ ἑξαμήνους (ἀντὶ δρ. 4,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, καὶ φρ. χρ. 5,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν), καθὼς καὶ συνδρομητὰς *τριμήνους* (ἀντὶ δρ. 2,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ φρ. 3 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν). Πᾶσα παραγγελία πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπαραιτήτως ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου, ἄλλως δὲν ἐκτελεῖται.

2.—Ἐφ' ὅσον ἐγγράφῃ τις συνδρομητάς, πρέπει νὰ στέλλῃ ἑκάστοτε τὰς διευθύνσεις των καὶ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς των, ἄνευ ἀναβολῆς, χωρὶς δηλαδὴ νὰ περιμένῃ νὰ ἐγγράψῃ καὶ ἄλλους διὰ νὰ τοὺς στείλῃ ὅλους μαζί.

3.—Ἐγγραφὴ νέου συνδρομητοῦ διὰ νὰ λογαριασθῇ ὡς ξεσπάθωμα, πρέπει ὁ ἐγγράφων αὐτὸν νὰ ἔχῃ ἤδη πληρώσῃ τὴν συνδρομήν του διὰ τὸ ἴδιον ἔτος, δὲν εἶνε ὅμως ἀνάγκη νὰ ἔχῃ καὶ ψευδώνυμον.

4.—Αἱ ἐγγραφαὶ τῶν ἀπόρων λογαριάζονται εἰς τὸ Ξεσπάθωμα· ἐπίσης θεωρεῖται ὡς ξεσπάθωμα *τοῦ ἐμβάζοντος τὸ ἀντίτιμον συνδρομητοῦ* καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ ἰδίου ἔτους ἀνανέωσις τριμήνου ἢ ἑξαμήνου συνδρομῆς νέου συνδρομητοῦ, ἐγγραφέντος εἴτε ὑπ' αὐτοῦ, εἴτε καὶ ὑπὸ ἄλλου. (Ἡ ἀπ' εὐθείας ὅμως ἀνανέωσις τῶν τριμήνων καὶ ἑξαμήνων δὲν λογαριάζεται εἰς τὸ ξεσπάθωμα).

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙΑ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

1.—Πράκτωρ τῆς «Διαπλάσεως» δύναται νὰ γίνῃ πᾶς συνδρομητής, ἀναλαμβάνων πώλησιν φυλλαδίων, ἤτοι εὑρίσκων ἀγοραστάς.

2.—Ἕκαστον φύλλον τιμᾶται 20 λεπτὰ ἢ φρ. χρ. 0,20. Τὰ δὲ διπλὰ φύλλα 40 λεπτὰ ἢ φρ. χρ. 0,40.

3.—Τὰ φύλλα στέλλονται πρὸς τοὺς πράκτορας, οἱ ὁποῖοι φροντίζουν νὰ εἰσπράττουν τὸ ἀντίτιμον καὶ νὰ μοῦ τὸ στέλλουν. Φύλλον ἀπ' εὐθείας πρὸς ἀγοραστὴν δὲν στέλλεται.

4.—Ὁ ἀγοραστὴς *οὐδὲν δικαίωμα χαίρει*. Διὰ ν' ἀποκτήσῃ δικαίωμα συνδρομητοῦ νὰ λαμβάνῃ δηλ. μέρος εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμούς, νὰ τῷ στέλλεται τὸ φύλλον ἀπ' εὐθείας εἰς τὸνομά του μ' ἔντυπον ταινίαν, κτλ. πρέπει νὰ προπληρώσῃ μίαν τρίμηνον τοὐλάχιστον συνδρομήν. Ἀλλ' ἂν θέλῃ νὰ λάβῃ καὶ ψευδώνυμον ἰσχύον μέχρι τέλους Νοεμβρίου 1908, τότε πρέπει νὰ προκαταβάλῃ καὶ 1 φράγκον, —ὡς ἐκανονίσθη διὰ πάντας τοὺς συνδρομητὰς ἀνεξαιρέτως.

5.—Χάριν εὐκολίας στέλλω πρὸς τοὺς Πράκτορας *ἐπὶ πιστώσει* φύλλα μόνον ἑνὸς μηνός. Ἀλλ' ἐὰν εἰς τὸ τέλος τοῦ μηνὸς δὲν μοῦ στείλουν τὸ ἀντίτιμον τῶν φυλλαδίων, τὰ ὁποῖα ἐζήτησαν διὰ τοὺς ἀγοραστάς των, ποῦ θὰ τὴν παραιτήσω ἀποστολήν, ἄνευ προειδοποιήσεως, καὶ οὔτε τοὺς συμπεριλαμβάνω εἰς τὸν Διαγωνισμὸν ἂν δὲν ἐξοφλήσουν τὸ χρέος των,—μὲ τὸ δικαίωμα νὰ δημοσιεύσω καὶ τὰ ὀνόματά των.

Κανὼν γενικός: — Ἀπαγορεύεται πᾶσα μεταβίβασις καὶ μεταγραφὴ Ξεσπαθώματος. Αἰτήσεις συνδρομητῶν ἢ Συλλόγων περὶ μεταγραφῆς Ξεσπαθώματος γενομένου ὑπ' ἄλλου οἱουδήποτε καὶ ἐγγραφέντος ἤδη εἰς τὸ βιβλίον μας ἐπ' ὀνόματί του, οὐδόλως λαμβάνονται ὑπ' ὄψει.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Καὶ εἰς τὰς τρεῖς Κληρώσεις τῶν Δώρων τῆς Διαπλάσεως διὰ τὸ 1908, ἀξίας ἐν ὅλῳ δρ. 1620, θὰ λάβουν μέρος μόνον οἱ μέχρι τῆς

30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομήν των διὰ τὴν Διάπλασιν τοῦ 1908. Ἤτοι τὸ ἀντίτιμον τῆς ἐτησίας συνδρομῆς των πρέπει νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖον μας τὴν 30 Νοεμβρίου, τὸ βραδύτερον.

Ἡ πρώτη Κλήρωσις θὰ γίνῃ ἀρχὰς Δεκεμβρίου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΚΑΛΩΣ ἦλθες, *Ἄρη*, καὶ σοῦ εὔχομαι νἀπαλλαχθῇς τελείως ἀπὸ τοὺς ἐλώδεις πυρετοὺς—μὲ ἕνα λάμβδα ὅμως. Ἄλλο ἡ Ἕλλη καὶ *ἄλλα τἀνέλη* . . .

Ἡ φωτογραφία σου ἐλήφθη, *Ἔνωσις ἢ Θάνατος*. Πολὺ μ' ἐλύπησαν αὐτὰ ποῦ μοῦ ἔγραψες. Δὲν θὰ ἦτο ἄρά γε καλλίτερα νὰ συμφιλιωθῆτε;

Φῶς τῆς Νυκτός, πρέπει νὰ μοῦ γράψῃς τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ προστατευομένου σου, καὶ τότε εὐχαρίστως θὰ τὸν συστήσω. Ἐλήφθη φροντὶς διὰ τὰ φύλλα.

Ὁ Ἀνανίας, *Ἀγνὴ Καρδία*, ἔλαβε τὸ δελτάριόν σου εἰς τὴν ἐφορτὴν του καὶ σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς. Διήγημά σου ὅμως διὰ τὸν Διαγωνισμὸν δὲν εἶχε ληφθῆ.

Ἔχεις δίκαιον, *Ἑλληνίς*. Σοῦ παρατηρῶ μόνον, ἐπειδὴ σοῦ ἀρέσει τόσον ἡ καθαρεύουσα, ὅτι δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἰπῇ κανεὶς «*χειρισμὸς* λέξεων» — ὅπλων ναί,—οὔτε «γλυκύτατον *πρόσχημα* γλώσσης» — μορφὴ ναί. Ὅταν γράφῃ κανεὶς ἁπλούστερα, αἱ ἀκυρολεξίαι ἀποφεύγονται. Καὶ ἀκριβῶς ἐπειδὴ εἶνε πολύ, πάρα πολὺ δύσκολος ἡ τελεία ἐκμάθησις καὶ χρῆσις τῆς ἀρχαϊζούσης, πολλοὶ προτιμοῦν νὰ γράφουν τὴν ὁμιλουμένην.

Καθὼς βλέπεις, *Ἠχὼ τῆς Καρδίας*, σήμερον προκηρύσσεται Διαγωνισμὸς πρὸς ἐγγραφὴν συνδρομητῶν. Κάμε λοιπὸν τὸ μέρος σου, ἀφ' οὗ τὸν ἐπεθύμεις τόσον. Ὡραιοτάται αἱ θεατρικαὶ σου ἐντυπώσεις καὶ ἐγέλασα πολὺ μὲ τὰ πτώματα τῶν παιδιῶν τῆς Μηδείας, τὰ ὁποῖα ἔξαφνα .. ἐζωντάνευσαν.

Τὸ *Ὄνειρον τῆς Ψυχῆς* μοῦ γράφει ὅτι φέτος τὰ λαχεῖα τοῦ Συλλόγου α'Ἀγὼν» θὰ εἶνε διπλάσια, καὶ τὰ ἐργόχειρα ἐπίσης περισσότερα καὶ ὁ ζῆλος τῶν μελῶν ἀπεριόριστος. Ἐμπρὸς λοιπὸν! Ζήτω τὸ ξεσπάθωμα!

Ταπεινὸν "Ιον, σ' ἐλυπήθηκα διὰ τὰ τόσα κριθαράκια. Μὴ νομίσῃς ὅμως ὅτι σοῦ ἐπέρασαν μὲ τὰ ξόρκια τῆς γρηᾶς αὐγουλοῦς.

Πάντα θὰ σοῦ ἐπερνοῦσαν. Ὁ πρῶτος τόμος δὲν ἔχει μυθιστόρημα. Τὰ «Διηγήματα» τοῦ κ. Φαΐδωνος δὲν εἶνε διὰ τὴν ἡλικίαν σου· μετὰ δύο-τρία χρόνια, μάλιστα.

Καλῶς ἦλθες, *Σταγὼν ἐν τῷ Ὠκεανῷ*. Ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ὑπερήρεσε. Περαστικὰ εἰς τὸ *Μαργαριταρένιο Δάκρυ*.

Κουβαλὲ τοῦ Αἴμου, τὸ γραμματάκι σου χαριτωμένον. Μὲ ὅλα αὐτὰ τὰ ἑλληνικὰ καὶ τουρκικὰ μαθήματα, ἐλπίζω ὅτι θὰ εὑρίσκῃς καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃς κάπου-κάπου. Φίλησέ μου τὰδελφάκια σου.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀναγεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα : *Τοξεύτρια Ἄρτεμις*, κ. (πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηργημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν : τὸ *Δάκρυ τῆς Ἀνακουφίσεως* μὲ τὴν *Ἀφρόσσαν*, *Μαγεμένο Ἀκρογιάλι* καὶ *Βασιλέα τῶν Κυμάτων*—ἡ *Φίλη τῶν Ἀνθέων* μὲ τὴν *Κόρην τῆς Μακεδονίας*, *Φροῦ-Φροῦ*, *Διαβολάκι*, *Σαπφὼ* καὶ *Ἄνθος τῆς Δόξης*—τὸ *Ξανθὸ Διαβολάκι* μὲ τὸν *Ἀμίμητον Γελωτοποιόν*, *Κόρην τῶν Κυμάτων*, *Γλυκεῖαν Πατρίδα*, *Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον* καὶ *Λίλιθ*· — ὁ *Ἄγγελος Αὐγερινὸς* μὲ τὸ *Εὐτυχὲς Παρελθόν*, *Λάζαρον*, *Ρόδιαν* καὶ *Σαπφώ*—ἡ *Αἰθερία Ψυχὴ* μὲ τὸ *Βαρελάκι*, *Σταγόνα ἐν τῷ Ὠκεανῷ*, *Κίρκην*, *Λίλιθ* καὶ *Λήθην*—τὸ *Μελαχροινὸ Ἑλληνόπουλο* μὲ τὴν *Ἐσμεράλδαν*, *Μουσηγέτην Ἀπόλλωνα*, *Ζήτω ἡ Ἑλλὰς καὶ Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης*—ἡ *Κόρη τῶν Κυμάτων* μὲ τὴν *Μπαλωμένην Φουφούλαν*, *Ἑλληνικὴν Ἰδέαν*, *Ἑλληνικὸν Σῖτφος* καὶ *Γοτθικὸν Πύργον*—τὸ *Οὐράνιον Τόξον* μὲ τὸ *Ἕνωσις ἢ Θάνατος*, *Ἄλυτον Αἴνιγμα*, *Ἐμπνευσμένην Μουσικόν*, *Ἀφρόκρινο* καὶ *Ἀυσδαιμόναν*—τὸ *Ἄλυτον Αἴνιγμα* μὲ τὴν *Ἐλπίδα τῆς Εὐτυχίας*, *Ναύαρχον Νέλσωνα*, *Ἀλγοῦσαν Νεότητα* καὶ *Βραχώδη Ἀκροθαλασσιάν*—ὁ *Ἐρνάνης* μὲ τὴν *Λίλιθ* καὶ *Σκέρτσο*—ἡ *Τοξεύτρια Ἄρτεμις* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν*, *Ζοφερὰν Νύκτα*, *Κυρίαν Παράξενην*, *Φιλελεύθερην Μακεδονοπούλαν* καὶ *Κόρην τῆς Κρήτης*—τὸ *Φῶς τῆς Νυκτὸς* μὲ τὸ *Ζήτω ἡ Χαλκὶς* καὶ *Ὡραίαν Χαλκίδα*· — ἡ *Ἐνθουσιώδης Ἑλληνίς* μὲ τὴν *Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν*, *Ἀρχοντοπούλαν τῶν Δευκῶν Ὀρέων*, *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα*, *Κυανόλευκον Λάβαρον* καὶ *Συριανὴν Ναυτοπούλαν*—ἡ *Ἑλληνὶς* μὲ τὸν *Βαρῶνον Σκαρπίαν*, *Ζήτω ἡ Ἑλλάς*, *Κύκνον τοῦ Εὐρώτα*, *Ἰδανικὴν Γλυκύτητα* καὶ *Θύελλαν*—ἡ *Ἰδανικὴ Γλυκύτης* μὲ τὴν *Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν* — τὸ *Κυανόλευκον Λάβαρον* μὲ τὸν *Ριγολέττον*, *Κόρην τῶν Κυμάτων*, *Ναπολέοντα Βοναπάρτην*, *Ὑπερήφανον Ἑλληνίδα* καὶ *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς*—ὁ *Ριγολέτος* μὲ τὴν *Χρυσάκτινην Αὐγήν*, *Λίλιθ* καὶ *Εὐτυχὲς Παρελθόν*—ὁ *Κουροπάτκιν* μὲ τὴν *Λίλιθ*, *Θύελλαν* καὶ *Ναυκρατοῦσαν*—τὸ *Μαγεμένο Ἀκρογιάλι* μὲ τὴν *Πατησιώτισσαν Πυροδέσποιναν*, *Εὐτυχὲς Παρελθόν*, *Ἐμπνευσμένην Μουσικόν* καὶ *Διατσέντο*—τὸ *Ταπεινὸν Ἴον* μὲ τὴν *Καρακάξαν*, *Παληόφαληρώτισσαν*, *Θύελλαν*, *Διατσέντο* καὶ *Σταγόνα ἐν τῷ Ὠκεανῷ*· — τὸ *Μαργαριταρένιο Δάκρυ* μὲ τὴν *Θύελλαν*, *Νεκρικὴν Ὠδὴν* καὶ *Εὐτυχὲς Παρελθόν*—ἡ *Σταγὼν ἐν τῷ Ὠκεανῷ* μὲ τὴν *Θύελλαν*, *Βαρελάκι* καὶ *Ταλαντευομένην Ἐλπίδα*—ἡ *Ἠχὼ τῆς Καρδίας* μὲ τὴν *Διοπτροφόρον*, *Δεσμὸν Φιλίας*, *Φιλοπάτριδα Ἑλληνοπούλαν* καὶ *Ἕνωσις ἢ Θάνατος*—ὁ *Ἄρης* μὲ τὸ *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς* καὶ *Ξανθὸ Διαβολάκι*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Ἐνθουσιώδη Ἑλληνίδα* (ἐστάλη) *Ἄγγελον Αὐγερινὸν* (ἐστάλησαν) *Ἐρνάνην* (ἔστειλα) *Μακεδονίαν*, *Ἰδανικὴν Γλυκύτητα* (ἔχει καλῶς· ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς δὲν εἶνε συνδρομητής) *Ἑλληνικὴν Αἴγλην* (ἔστειλα ἐκ νέου· ταχυδρομικὴ βέβαια ἀταξία) *Ριγολέττον*, *Κουροπάτκιν*, *Μαγεμένο Ἀκρογιάλι*, *Φρᾶ-Διάβολον* (ἔλαβα) *Λήθην* (τὰ ἔλαβα καὶ μὴν ἀνησυχῇς) *Αὔραν τῆς Χίου* (ἔστειλα ἐκ νέου) *Κυανόλευκον Λάβαρον*, *Κόρην τῶν Κυμάτων κτλ. κτλ.*

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *10 Ὀκτωβρίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 18 Νοεμβρίου

[Ὁ κάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

527. *Λεξίγριφος.*

Τὸ πρῶτον μου εἶνε γλυκὺ
Τὸ ἄλλο μου ἐκ τῶν ἄκρων·
Ἀρχαῖος τ' ὅλον βασιλεὺς
Καὶ δυστυχὴς εἰς ἄκρον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τριτωνιώδους Θαλάσσης

528. *Στοιχειογρίφος.*

Τῆς μεγαλονήσου γράμμα,
Μεταβάλλων, ἐν τῷ ἅμα
Θὰ ἰδῇς καὶ θάπορήσῃς
Πῶς τὴν δίψαν σου θὰ σβύσῃς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄνθους τῆς Δόξης

529. *Πυραμίς.*

\+ Οἱ σταυροὶ ἀρχαῖος βασιλεύς.
* + * = Σύνδεσμος.
** + ** = Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.
*** + *** = Σύμπτωμα νόσου.
**** + **** = Νομοθέτης.
***** + ***** = Φιλόσοφος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Σημαίας

530—532. *Ἀστεῖα Παρεράματα.*

1.—Ὁ μηρὸς εἶνε πρῶτον μέλος σόν.
2.—Ἡ κλῶσσα μανθάνουσα τ'ἀληθῆ ψέγει.
3.—Μὴ ρῖς ἐπὶ τὸ αὐτί.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τῶν Κυμάτων

533. *Ἀκροστιχίς.*

Τάρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν μέγα τετράποδον :

1, Ὄρνεον· 2, Μέταλλον· 3, Ὀπωρικόν· 4, Θεά· 5, Μουσικὸν ὄργανον· 6, Πατὴρ ἱστορικοῦ· 7, Ὀπωρικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κλέους

534. *Μικτόν.*

ει - αοιη - κρδ - χρσ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Προσφιλοῦς Ἀναμνήσεως

535. *Γρῖφος.*

βλέπε βλέπε
βλέπε καὶ βλέπε πρᾶ t
βλέπε βλέπε

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσηγέτου Ἀπόλλωνος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 39.

452 (6). Πλουτρια (πλήν, τρία.) — 453. Συνήθεια (σῖ, νῖ, θῆ, α.)—454. Ἀκτις-Ικτις. —455. Τὰ μάτια ἢ τ' αὐτιά.

456. ΑΓΝΟΤΗΣ
ΑΛΕΚΤΩΡ
ΑΡΓΥΡΟΣ
ΦΑΡΕΤΡΑ
ΣΙΒΗΡΙΑ
ΚΡΑΝΙΟΝ
ΑΡΙΣΤΟΣ

457. *Οὐ παντὸς πλεῖν εἰς Κόρινθον* (Ἡ ἀνάγνωσις ἀρχεται ἐκ τοῦ τελευταίου γράμματος τῆς δευτέρας στήλης καὶ προχωρεῖ λαμβανομένου ἐναλλὰξ ἑνὸς γράμματος ἐκ τῆς μιᾶς στήλης καὶ ἑνὸς ἐκ τῆς ἄλλης, πάντοτε τῶν ἀντιστοίχων, καὶ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω·)—458. ΜΑΡΙΑ (Μένιππος, ΓΑλλία, καΡχαρίας, ΠαρΙσιοι, ἐλαΐΑ·) —459. Μὴ ἐν πολλοῖς ὀλίγα λέγε, ἀλλ' ἐν ὀλίγοις πολλά.—460. *Εἶμαι συνδρομητὴς εἰς τὴν Διάπλασιν* (Η μὲ σὺν δ-Ρῶ Μῖ-τ' εἰς εἰς-τὴν διὰ π'-λᾶ-σύν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. Ἀπάντησις ἀσφαλεστάτη. Διεύθυνσις : Γεώργιος Κ. Σίτης, École commerciale Aroni, Σμύρνη.

Σαρδανάπαλε ! ἔτσι τάπαμε ; ; ! ! Διαγωνισμοὺς ! Ἀγγλικάαα ! ! ! τόσον ταχεῖα ἀπογοήτευσις ; ; ; φεῦ ! ! ! ἐφημερὶς πῶς πάει ; ; ; — — Ρόζα ! Κύριε ἐλέησον ! ! ! + + + 28 ; ; Ἀθρόον Ζήτω ! ! ! Σῶσον Κύριε ! ! ! — — Θέλεις ; ; ἔλα ! !—*Βερόνη* καὶ *Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα*. *(Ζ'—265)*

Χαιρετίζουσαι ἐνθουσιωδῶς ὑποψηφιότητα *Μαρμαρωμένου Βασιλῆᾶ*, δηλοῦμεν ἔκθυμον ὑποστήριξιν ὄντως ὑπερόχου καὶ πατριωτικοῦ ψευδωνύμου. — *Ἰδιότροπος Ξανθούλα—Λάτρις τῆς Φύσεως*. *(Ζ'—266)*

Μέχρι νεωτέρας δηλώσεως ἡ διεύθυνσίς μου εἶνε : Ἀθῆναι, Ξενοδοχεῖον «Ἀπόλλωνος».—*Διονύσιος Κουκορῖκος*.

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πανταχόθεν.—Γεράσιμος Βάρφης, ὁδὸς Μεθώνης 16. Ἀθῆναι. *(Ζ'—268)*

Στὰς λατρευτάς μου *Ἑλληνικὴν Πνοὴν* καὶ *Κάμαν*, ἐπανελθούσας εἰς Πύργον, χαρμοσύνως ἀναφωνῶ τὸ καλῶς ὥρισαν. —*Πνοὴ τῶν Ἀγγέλων*. *(Ζ'—269)*

Ἐπαναλαμβάνω διακοπεῖσαν ἕνεκα ἀσθενείας μου ἀλληλογραφίαν.—*Ἄρης*.

Γειά σου, Διαπριθεῖσα, λεβέντισα ! Ἔμαθα ὅτι πάλιν ἐφέτος διέπρεψες 'ς τὸ Μεσολόγγι ἐπὶ καὶ ἐν πολλοῖς καλῶς δὲ μᾶς ἦλθες, ἐπεὶ ἦν καιρός, ὡς γνωστά μας ἀηδόχια καὶ καναρίνια . . . ἐβράχνιασαν καὶ δὴ τὰ ἄρτι ἐπανελθόντα . . . ἐκ τοῦ νέου κόσμου.
Σκέρτσο *(Ζ'—271)*

Εὐχαριστῶ θερμῶς κ. Κωνστ. Παῦλου, εὐγενῶς δεχθέντα ἀντιπροσωπείαν «Ὡραίας Χίου» ἐν Χαλκίδι. Ὡσαύτως εὐχαριστῶ ἐγκαρδίως *Ἑλληνικὸ Φιλότιμο* καὶ *Ἀστέρα Εἰρήνης*. — *Μαραμένη Γαζία*, πῶς σιωπᾷς ; Ἐφυλακίσθης ; δι' ἔφοδον . . . λιρῶν ἢ παστῶν ;—*Αἰγυπτία Βασιλόπαις*.

Χίλια εὐχαριστῶ, *Ἑλληνόπαι*, διὰ τὰ εὐγενῆ σου συγχαρητήρια.—*Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης*. *(Β'—273)*